

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): efter Georg Sands Roman la petite Fadette ;
[ved Adolph Recke] ; Musikken arrangeret af
Bredahl.
Titel | Title: En lille Hex : Folkecomedie i 5 Acter med
Sange og Chor
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : A. Levy, 1858
Fysiske størrelse | Physical extent: 112 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

En lille Her,

Folkecomedie i 5 Acter

med Sange og Chor,

efter George Sands Roman la petite Fadette.

Musiken arrangeret af Hr. kgl. Concertmester Bredahl.

Kjøbenhavn, 1858.

Førlagt af Boghandler N. Levy, Pilestræde 96.

Trykt hos C. J. Elvius, Pilestræde 91 & 92.

65
4

Personerne.

Pierre Barbeau.

Colette, hans Kone.

Landry, } Dvillingbrødre, deres Søner.

Sylvain, }

Gaillaud, Forpagter.

Madelon, hans Broderdatter.

Den gamle Fadette.

Jeanet, } hendes Børn.

Fanchon, }

Etienne, } i Tjeneste hos Barbeau.

Suzon, }

Luison, }

Lapotte, } Bønderpiger.

Margueritte, }

Nicolas, }

Jean Naubin, } Bønder.

Antoine, }

En Underofficier ved Suaverne.

Bønder. Bønderpiger. Musikanter. Suaver.

Imellem 4de og 5te Act er et Tidsrum af 2 Aar.

Første Act.

(Et Bærelse hos Barbeau. Døre tilvenstre og i Baggrunden.
Tilhoire et Bindue. Stuen er pyntet med Blomsterguirlander.
I Midten et dækket Bord.)

Første Scene.

Stienne og Suzon (isærd med at hænge Guirlander op).

Sang 1.

Mel.: Il pleut, il pleut bergère.

Pynt op, pynt op herinde!

Kom med den Røse fin,

Kom med den blaa Kjarminde,

Kom med den gule Jasmin!

Fletter et broget Billed',

Holder Guirlanden beredt!

∴ Dg dan saa Væggen til et

Duftende Blomstertapet! ∴

Pynt op, pynt op herinde!

Alt synker Sol i Vest;

Snart kan en Aften svinde,

Svinde som denne vor Fest.

Blomsten, som nys saa yndig
 Pranged', kan salme saa brat, —
 ∴ Derfor pynt op, men skynd Dig!
 Skynd Dig! — for det bliver Nat. ∴

Suzon. Saa, nu er jeg færdig. — Maa, Etienne! glæder Du Dig ikke rigtig?

Etienne. Jo! (gaber), umaneerlig; — det kan Du jo nok see.

Suzon. Jy! — Du føler heller ikke for nogen Verdens Ting uden bare for Spise og Drifte.

Etienne. Nei, Suzon! der løgst Du med Forlov. Jeg føler for Exempel uhyre for Dig.

Suzon. Saa? — Ja den Uleilighed kan Du gjerne spare Dig.

Etienne. Virkelig? — Maa jeg forresten spørge, hvorover jeg skulde glæde mig? Hvad Glæder har et stakkels Tyende? — Slid og Slæb, og kun Søndag hver fjortende Dag.

Suzon. Ja, naar Du maatte raade, skulde det nok være Søndag hver Dag.

Etienne (dumt). Ja, rigtig Suzon! Hvor kunde Du nu saa lige gjætte mine Tanker? — Men siden Du er saa klog, saa siig mig, hvad al denne Pynten op her skal til, for det forstaaer jeg ikke. I Kjøkkenet steger og brafer de, saa Tænderne maae løbe i Vand paa En —

Suzon. Maa, saa Du veed ikke, Etienne! at det netop i Dag er 19 Aar siden Madmoer fik Tvillinger.

Etienne. Nei, hvor skulde jeg vide det?

Suzanne. Og at Twillingerne voxede til og trivedes.

Etienne. Ja, Pokker takke dem for det, saadan god Mad de har faaet her.

Suzon. Ja, Forældrene var ordentlig stolte af dem; og det maa man sige om Drengene, at, skjøndt de var saa forskjellige som Nat og Dag, saa holdt de dog meget mere af hinanden end Sødsfende ellers pleie. Sylvain var Moderens Kjæledægge; han var ogsaa hende opad Dage, mild og venlig, men sindig og næsten lidt doven. Landry derimod var stærk som en Bjørn. Han var Faderens Diesteen, og ligesom han hidsig og stiv, men alligevel godmodig. Han gif med Gølfene i Marken fra Morgen til Aften.

Etienne. Naa, hvor han maa have været dum?

Suzon. Men forlidt og formeget fordærver Mting. Og da Sylvain holdt saa overdrevent af Landry, at han af ham lod sig forlede til at tage Deel i Skjænderi og Slagsmaal, og Landry til Tak lod sig forføre af Sylvain til at skulke fra Arbeidet, saa fandt man paa at stille dem ad. Landry maatte ud. Han kom i Huset hos Gaillaud, som er Forpagter ovre paa Tjornegaarden, medens Sylvain blev hjemme. Men nu gaaer han jo og længes efter Broderen, saa han seer ud som det bare Maaneskin. Og skjøndt han bliver forkjælet, saa det er en Gru, bilder han sig alligevel ind, at Ingen bryder sig om ham. Idag vil Faderen gjøre ham en

Glæde; det er hans Fødselsdag, og derfor er han i al Hemmelighed taget over, for at hente den anden Twilling hjem. Seer Du derfor bliver her pyntet op med Blomster, og derfor braser og steger de i Kjøkkenet.

Etienne. Det skal Du ret have Tak for, Du sagde mig. Gud, hvor Maden nu vil smage mig, siden jeg har faaet at vide, hvorfor de laver den.

Anden Scene.

De Forrige. Colette.

Colette. Naa, er I saa færdige? Det begynder at blive mørkt, og min Mand maa snart være her med Landry.

Suzon. Alting er i Orden her.

Etienne. Ja, det er vist. Vil I ikke have, jeg skal see efter, om de ogsaa er færdige i Kjøkkenet.

Colette. Nei, gaae Du hellere ud, og sığ til Folkene, at de holder op med Arbeidet, og tager deres Stadsklæder paa. — Men, hvor mon nu Sylvain er henne? Jeg har ikke seet ham den hele Dag. Var han med i Marken? —

Etienne. Nei, i Marken har han ikke været. Derimod saae jeg ham ved Middagstid gaae ned ad Aaen til; I veed nok, derhenne ved den gamle Fadettes Huns. Blot Høyen ikke gjør en Ulykke paa ham?

Colette. Kom ikke med saadan dum Snak, Etienne!

Etienne. Ja, det var ogsaa dumt af mig, at føre saadan Tale i Skumringen. Herren frie os for Hæge og Trolde, de kan være slemme nok at bides med om Dagen.

Colette. Du gjør mig ganske ængstelig med Din Snak. Lad et Par Karle gaae ned ved Aaen, og bede Sylvain skynde sig hjem; han er istand til at gaae og blive syg i Aftenlusten. Na, skynd Dig! (Etienne og Suzon gaae ud i Baggrunden.)

Tredie Scene.

Colette (alene).

Min stakkels Sylvain! — Nei, jeg skulde ikke have tilladt, at Tvillingerne kom fra hinanden. Hvad Gud har sammensøiet, skal intet Menneffe adskille, og hvad der er kommet sammen til Verden, bør ogsaa blive sammen. Gud veed, hvor han nu kan være henne? (Gaaer til Vinduet og aabner det) Sylvain! Sylvain! — Nei, han er hverken at see eller høre. — Naar Alt kommer til Alt, skal man see, han har faaet sig en Kjæreste, som han løber Grassæt efter. — Na, nei! — saa havde jeg nok mærket Noget, og han havde desuden strax betroet mig sin Hemmelighed. — Jeg er ganske nysgjerrig efter at see Landry. Gailaunds Broderdatter, den kjønne Madelon, skal have et godt Nie til ham, fortalte Aubin's, da de var her forleden. — Ja, ja — af Børn bliver der voagne Men-

nesker, — naa — de blive igjen Børn. — Men, hvor bliver dog Sylvain af? Jeg er bange for, min Gamle vil brumme — det er snart mørkt (ved Vinduet). Derovre har de allerede tændt Lys, det er nok bedst — ah, der hører jeg Nogen — Suzette! Lad os faae tændt Lys — (Suzon bringer Lys) — Det er ham, naa Gudsfelov — endelig! —

Fjerde Scene.

Colette. Barbeau (siden) Landry.

Barbeau (i Døren). Her har Du Din Dreng, Mutter!

Landry (bagved Barbeau). Moder! kjære Moder! (breder Armene ud).

Colette (halv glad, halv stuffet). Landry! — (Landry kommer frem) Naa, ogsaa Du er velkommen, min Søn! — (omfavner ham, og seer paa ham). Men Du, min Gud! hvor er det Barn voget, siden jeg saae ham.

Barbeau. Ja, han er blevet en fjon Karl. Det er som man saae mig, det vil da sige for en 20 Aar siden.

Landry (seer sig om). Men, hvor er Sylvain? Jeg længes efter at trykke ham i mine Arme.

Barbeau. Ja, hvor er han? (Colette trækker paa Skuldrene). Naa, det tænkte jeg nok. Han gaaer naturligtvis og driver om i Skoven, for at figge Stjer-

ner, eller flæbe op til Maanen, eller gloe i Bandet, som der laae en Skat til ham dernede. Ja, den Knegt sætter mig mange graa Haar.

Landry. Na, han kommer nok, Fader!

Colette. Men han er aldrig før blevet saalænge ude, og han som er saa tungsindig, blot han ikke —, ja, jeg siger ikke Noget —

Barbeau. Og jeg siger Dig, Mutter! at det bedste Raad mod Traurighed er en sulten Mave, naar den melder sig, melder han sig s'gu med. — Men lad Landry og mig faae Lidt at leve af, vi har gaaet langt, og ere forbistret sultne.

Landry. Fader! jeg ønskede dog gjerne først at sige god Dag til Sylvain. Saalænge jeg ikke har hilst paa ham, smager Maden mig ikke.

Barbeau. Naa saa — nei Tak! Skulde vi vente paa den Nar, fik vi maasse ikke Mad før imorgen; nei, kom nu Børn! (Alle sætte sig og spise). Lad os allerførst faae skjænket i Glassene! — Din Skaal, min Dreng! — og Din, Mutter! — naa ja, og Din taabelige Unges! (tømmer et Glas ved hver Skaal). Er Du ikke sulten, Mutter?

Colette. Nei, der er saadan en underlig Angst over mig. Blot Du ogsaa havde sagt ham, Du vilde hente Landry, saa var han bleven hjemme. Jeg har sendt Bud efter ham; hvor kan de dog blive af? — Jeg skulde da ikke troe, han har sat sig ved Naen under de hvide Poplex, for der skal det ikke gaae rigtig til.

Man siger jo, at hvem der sætter sig der, umærkelig drages heelt ud i Vandet.

Landry. Hvad siger Du? de hvide Popler — det er jo nede ved Snogehullet?

Colette. Ja, ja, — hvorfor spørger Du om det?

Landry. Jo, for der hændtes mig Noget ifjor, som jeg aldrig ret er blevet flog paa.

Barbeau. Na, Passiar! — Jeg har nu vadet over Aaen de tusinde Gange, baade ved Nat og ved Dag, og der er aldrig hændet mig det Mindste.

Colette. Landry! fortæl os dog hvad det var.

Landry. Det kan vel saa omtrent være et Mars-tid siden, at Gaillaud sendte mig til Byen, for at sælge en Drift Oyer. Senad Mørkningen begav jeg mig paa Tilbageveien; og for at komme tidligere hjem, skjød jeg Gjenvei gennem Skoven, og vilde vade over Aaen oven for Møllen. Den Bei havde jeg passeret mange Gange, og gif derfor trostlig ud i Vandet, der aldrig pleiede at gaae mig længer end lidt op over Anklen. — Men neppe var jeg kommet midtvejs over, hvor Vandet ellers er lavest, før jeg sank i til midt paa Livet. Jeg troede, jeg havde taget Feil af Stedet; men bag mig havde jeg Poplerne, og foran mig saae jeg Lys i Hytten, hvor den Gamle boer med sine to Troldeunger. Jeg strakte Foden ud til høire og venstre, men intetsteds fandt jeg Bund. Godt, tænkte jeg, saa maa Du til at svømme. Men jeg havde neppe gjort et Par Tag, før jeg horte

en sælsom Susen og Brusen — Vandet rev mig med sig. — Bludselig saae jeg et Lys foran mig, jeg svømmede af alle Kræfter henimod det; men nu begyndte det at hoppe, og der kom eet til, og eet til, og tilsidst en Mængde Lys. Alle hoppede og dandsede de om mig til høire og venstre. Strømmen rev mig bestandig med, saa jeg troede, min sidste Time var kommet. Da hørte jeg en fin Stemme, der sagde: „Er der Noget faldet i Vandet?“ — „Jo,“ raabte jeg, „hjælp mig for Guds Skyld!“ — „Svøm,“ raabte Stemmen, „svøm Alt, hvad Du kan, Strømmen driver Dig ned mod Møllehjulet.“ — „Frels mig!“ raabte jeg igjen, „det er mig Landry, den rige Bondes Søn. J skal faae det godt betalt.“ — „Ah, er det Jer?“ svarede Stemmen. „Ja, seer man det, naar jeg nu lod Jer skjotte Jer selv, hvad hjælp saa al Jer Rigdom, J maatte døe, som om J var den fattigste Stodder.“ — Derpaa begyndte Stemmen at synge, ligesom den brød sig om Jngenting. Men jeg blev mattere og mattere. Jeg hørte Møllehjulet bruse, det fortnede for mine Dine; da følte jeg mig grebet i Haaret, og den samme Stemme raabte: „Landry Barbeau! hold Jer fast ved Naren!“ — Det gjorde jeg, den blev truffet henimod en Baad, til hvilken jeg i Dødsangst klanrede mig, og — hvordan jeg kom paa Land, det maa vor Herre, og hun, der frelst mig, vide.

Colette. Hun?

Barbeau. Hvem var det da?

Landry. Hvem det var? — Ja, det veed jeg ikke. For da jeg begyndte at komme til mig selv, forsvandt det gaadefulde Bæsen, og jeg hørte kun hendes Sang, der tabte sig i det Fjerne.

Colette (der reiser sig). Ja, det kommer der ud af at gaae efter Lygtemænd. Nei, naar de dandse, skal en god Christen lukke sine Dine, gjøre Korsets Tegn, og bede en Bøn for de stakkels Sjæle.

Barbeau. Javist, javist. Men har Du da aldrig siden truffet hende?

Landry. Nei, Fader! Kun engang imellem, naar jeg kom silde hjem, hørte jeg hendes Sang langt borte, og naar jeg gik efter den, fjernede den sig, saa jeg aldrig kunde komme hende nær. Og Sangen var den samme. Den klinger idelig for mine Øren.

Sang II.

Mel.: Bag Kjempeboien, (en Skotsk Ballade).

Vogt Dig, vogt Dig, Du Ungerjvend!

Seer Du den Lygtemand hist?

Venlig han viftende vinker Dig hen,

Bolder Din Død dog tilsidst.

Lyt, hvor han loffer og hvidsker i Løn —

:: Følg mig; ::

Luf Dine Dine, og bed saa en Bøn!

:: Dølg Dig! ::

Følger Du, Ingen vil høre Din Nød,

Fristeren favner Dig, dandser Dig død.

:: Vogt Dig! ::

Dg veed Du ei, hvo de Lygtemand er,
 Saa mærke Du vel paa mit Ord,
 Det er de usalige Sjæle, som her
 Gi kom i christen Jord.

Gi har Du lyttet til Raadet jeg gav,

∴ Bee Dig! ∴

Derfor Du sank i den iiskolde Grav.

∴ Bee Dig! ∴

Derfor ved Nat paa den sumpige Bred

Banker Du om uden Hvile og Fred.

∴ Bee Dig! ∴

Colette. *Jy*, det var en styg Sang. Herren
 frie og bevare os for saadanne Sange, og for dem, de
 komme fra.

Barbeau. Ja, nu har vi faaet nok af den Lygte-
 mands=Sludder. Men hvor bliver dog Sylvain af?
 Jeg begynder næsten ogsaa at blive bange; jeg vil selv
 ud at see efter ham (han staaer fra Bordet; Alle reise sig.
 Støi bag Scenen.) — Men hvad er det?

Colette. Min Gud! hvad er der haendet?

Femte Scene.

De Forrige. Etienne. Suzon. Bønder.

Barbeau. Hvad er det, hvad er det? — I kom-
 mer stormende herind, som om Huset brændte over Ho-
 vedet paa os. Er I fra Forstanden Allesammen? —
 Naa, tal i Djævels Skind og Been! — Hvad er der
 paaferde?

Suzon. Nei Jøsses, Jøsses! sikken Ulykke!

Colette. Men hvad er det dog, hvad er det?

Suzon. Etienne og Joseph havde længe gaaet og søgt efter vor unge Herre, uden at finde ham. Men saa mødte de Jean, der kom nede fra Badestedet ved Snogehullet. —

Landry. Bed Snogehullet?

Suzon. Ja, og der havde han rigtignok fundet Noget — Ak, du store Gud!

Barbeau. Naa, hvad havde han fundet, Tosse?

Suzon. Jean! viis os, hvad Du fandt. (En Bonde træder frem, og viser en Hat og en Troie). Det laae ved Bredden af Naen.

Barbeau (farer tilbage). Sylvain's Hat og Troie!

Colette. Jesus Maria! min Søn — min Søn — min Søn er druknet. (Paa et Bink af Barbeau bliver Bordet taaret ud).

Barbeau. Mutter, Mutter! det er der jo Ingen, der veed. — Han er rimeligviis bare gaaet over paa den anden Side Naen, og har saa først lagt Tøiet fra sig.

Landry. Store Gud! og hvis nu Slusen var aabnet, ligesom dengang.

En Bonde. Ja, det var den netop.

Barbeau. Ja, saa er der kun Een, der veed Raad, og det er den gamle Fadette. Jeg maa over til hende, det bliver første og rimeligviis ogsaa sidste Gang i mit Liv.

Landry. Nei, Fader! lad mig gaae. Den gamle Hex skal jo være flog paa at mane Døde, og hun skal sige mig, hvor han ligger, hvis han virkelig skulde være kommet til en Ulykke. Bliv I heller hos Moder.

Colette. Ja, Pierre! bliv her, gaae ikke fra mig. — Landry! kom tilbage som et Lyffens Sendebud, bring mig min Søn igjen, bring Din Broder, ellers døer ogsaa jeg (hun omfavner ham).

Barbeau. Kom, Colette! kom! han vil gjøre, hvad der kan gøres. (Begge gaaer ud til venstre.)

Landry. Ja, stol I kun paa mig; jeg bringer ham (træder frem) — om levende eller død, det staaer i Guds Haand (gaaer med Etienne og Suzon samt Bønderne ud gennem Baggrunden).

Changement.

(En Plads foran den gamle Fadettes Hytte. Træer. Bustads. Tilhøire i Forgrunden et Fjeld, bag det en Kloft, i Mellemgrunden et andet Fjeld, noget høiere. Til venstre i Mellemgrunden den gamle Fadettes Hytte med Have. Nat.)

Sjette Scene.

Jeanet (kommer fra høire Mellemgrund med nogle Smaapletter og en Lygte i Haanden).

Nei, hvor Fanchon vil blive glad, naar jeg bringer hende denne Fugl. Jeg har selv fanget den; og saa siger de, jeg er dum; nei, saa maa da Fuglen være meget dummere, siden den har ladet sig fange af mig. — Og her har jeg Uretter til Moder. Ja, Moder, hun

er rigtignof den Dummeſte af os Allesammen. Hun gaaer og laver Medicin til Bønderne, og curerer baade dem og deres Kreaturer, og ſaa vende de hende dog Allesammen Ryggen, naar de møde hende, og ſkjælde hende ud for den gamle Hex. — Ja, Gud give, hun var en Hex, ſaa ſkulde de ordentlig ſaae, de ſlemme Menneſker, der idelig drille os, og kalder Fanchon den grimme Ugle og mig Skarnbaſſen. — Uf, hvor jeg hader dem Allesammen, iſær den stolte Barbeau's derovre paa den anden Side Naen. Ja, dem kan Moder da heller ikke udſtaaе. Men hvad er det? — der kommer beſtemt Nogen (klatrer op paa Fjeldet).

Syvende Scene.

Jeanet. Fadette (kommer ud af Hytten, ſynger).

Fadette.

Sang III.

Mel.: Skyarne tjockna.

Førſt naar de tyffe
 Slyer beſtygge
 Trærnes Kroner og Nabreddens Siv,
 Førſt naar herude
 Uglerne tude,
 Ja, ſaa begynder førſt rigtig mit Liv.
 Friſt da jeg vanke,
 Urter jeg ſanke,
 Vender kun lidt paa Natfuldens Gys.

Midnatstunden

Er saa i Grunden

Middag for mig, ja, og Mørket mit Lys.

(Med Slutningen af Sangen kommer Jeanet frem.)

Fadette. Naa, endelig fik man da fat i Dig, Du Dværleunge! Hvor har Du nu igjen støiet om? Jeanet. Jeg har bragt Medicinen om, her har Moder Pengene.

Fadette. Du har ikke beholdt nogen af dem — (tæller) 10, 20, 30 — Nei, det er i Orden. Ah, hvor de funkle og flamme. Har Du nu ogsaa afleveret Alt rigtig, og ikke forbyttet Noget?

Jeanet. Ja, naturligviis! — (affides) Jo, nu skulde jeg nok være saadan en Nar, at gjøre mig al den Uleilighed. Nei, naar Bønderne blot have Tro til det, saa hjælper det nok.

Fadette. Hvad vilde Du deroppe?

Jeanet. Jeg vilde see ned i Kløften; jeg syntes, jeg hørte Nogen dernede.

Fadette. Naa, hvad var det da?

Jeanet. Ja, naar jeg vidste det, havde jeg ikke behøvet at see ad.

Fadette. Skrup ind, Hvalp!

Landry (bag Scenen). Sylvain! — Broder! — Sylvain! —

Fadette. Hvem kommer nu der?

Landry (bag Scenen). Fadette! — gamle Fadette!

Fadette. Hoho! — det er en af Barbeau's En lille Per.

Engel kan jeg høre. Hvad mon han vil mig? —
Gaae ind Dreng! —

Jeanet. Men jeg vilde hellere blive, og høre
hvad han vil.

Fadette. Vil Du ind med Dig, siger jeg,
eller —

Jeanet. Ja, ja — nu gaaer jeg. — Uf, sikken
en Moder, hun er meget værre end den værste Fader
(han gaaer ind i Huset).

Ottende Scene.

Fadette. Landry.

Landry (taler med overtroisk Gysen, som han søger at
dølge. Han er endnu bag Scenen, meget nær). Gamle Fa-
dette! — (træder frem). Men er der da Ingen i hele
Hexehullet, der kan høre?

Fadette. Hvem kalder paa mig ved Midnatstide?

Landry. Det gjør jeg, Landry Barbeau!

Fadette. See, see! Og hvad ligger Dig paa
Sinde? Du Stolte! at Du nedlader Dig til at komme
her om Natten, og søge den gamle Hex. Naar hun
moder Dig om Dagen, vil Du neppe see til hende.

Landry. Ja, hvad nytter det at see til Jer,
siden I altid skjuler Jer Ansigt? — I spørger, hvad
jeg vil. Jeg vil vide, om I har Lyst til at tjene
Penge.

Fadette. Tjene Penge! — Hehe! — Penge,

ja, dem har man altid Brug for. — Naar Fattige faae Penge, blive de rige; naar Syge kan give Penge, blive de sunde; naar Dumme have Penge ere de kloge. — Hehehe! —

Landry. Jægerenovre paa Tjørnegaarden har sagt mig, at J havde en Ur, som strag viste, hvor der laae en Druknet. Man behøvede blot at kaste den i Vandet, og siige visse Ord —

Jadette. Naa, og hvad saa meer?

Landry. Saa slød Urten, jagde han, ovenpaa Vandet, og naar den med Get ikke kom videre, saa var det der, Liget laae, og siger man saa Trylleordene, saa kommer den Drukne op af sig selv. Jadette! giv mig den Ur, og lær mig de Ord.

Jadette. Hoho! Og hvad vilde Du vel dermed?

Landry. Jeg vilde gaae med den henad Snogehullet til; der ligger et druknet Menneske, hans Lig vil jeg have.

Jadette. Og hvem er dette Menneske?

Landry. Det — det er —. Er det nødvendigt, at J faaer det at vide?

Jadette. Ja, det forstaaer sig, Tøsse! — Bilder J Jer ind, jeg skulde lære Jer den Kunst? hum! — nei, jeg besørger helst selv mine Ting, og Navnet maa jeg have, ellers kommer han ikke op.

Landry (efter en Pause). Nu vel da, han hedder ligesom jeg. Min Gud, det er jo Sylvain, min stafsels Broder.

Fadette (hastig, ondskabssuld). Sylvain Barbeau ligger paa Bunden af Naen? Lad ham ligge.

Landry. Hvad, I vil ikke hjælpe mig? Tag dette her! (holder en Pung hen mod hende. Hun tager den ikke). Er det ikke nok? Godt, I skal faae mere. — Oh, hjælp os! min stakkels Moder vil takke Jer, og min Fader vil rigelig belønne Jer.

Fadette (leer haanligt). Nei, lad Din Fader beholde sine Penge, Taarer og Forbandelse klæber ved dem. Og lad din Moder beholde sin Tak, hende — (bitter) skylder jeg Tak nok isorveien. Lad nu hende engang føle, hvad Smerte er. Jeg veed det. Jeg siger Dig, Landry Barbeau! og læg vel Mærke til mine Ord: den fattige Fadette og den rige Barbeau har Intet fælleds uden Had. — Hvorfor? — Ja spørg ikke derom, — nok, det er nu saa. — Sig Du kun det til Din Fader. Og gaae saa hjem, Du kjonne stolte Landry! — gaae hjem, Du Pengebarn! eller vent til Lygtemændene komme, maaskee vise de Dig Bei. Ja, det kan vel endogsaa hænde sig, at de giver Din Tvillingbroder en Dands; han er jo heller ikke kommet i Christen Jord (med vildt Haanlatter) Hahaha! — Naa, hvad er der i Veien?

Sang IV.

Mel.: Skyarne tjockna.

Hæng ei med Næbet,

Ret som Du slæbed'.

Fy, for den Slemme! Vær ikke forknyt!

Dandsen bli'er lystig;
 Muligviis — trost Dig —
 Seer Du Sylvain med det fromme Gemyt.

Blot Du kan kjende
 Fyren derhenne.
 Ja for han er bleven lidt vild;
 Føiter og floiter,
 Griner og hviner,
 Flammer, ja futter og sprutter af Ild.

(Musikken vedbliver.)

(taler) Maa jeg saa ønske Dig og Dine en Helvedes
 deilig Nat. (gaaer ind i Hytten).

Niende Scene.

Landry. (siden) **Fanchon.**

Landry. Det er da en affhyelig Dvind. Hun sit
 ordentlig Haarene til at reise sig paa mit Hoved. Gud
 veed, hvad hun kan have imod os? Hun ønskede os
 det ikke godt. (En Lygtemand viser sig.) Jeg troer, jeg
 vil — ha, hvad er det? — Det er som hun sagde,
 (Flere Lygtemænd vise sig.) Lygtemændene begynde deres
 Dands. (gyser) Skulde det virkelig være sandt, at de
 samle sig, hvor der ligger et drufnet Menneske? — og
 skulde jeg maaskee faae min stakkels døde Broder at see
 midt iblandt dem? — og — (vender sig gyfende bort)
 hub! — (efter en lille Pause, modig) Dog nei, jeg gjør
 min Pligt, mig skal de ikke lede vild. Jeg maa, jeg
 vil derhen — (gaaer mod Baggrunden og kommer senere

tilbage — Lygtemænd vise sig i Kloften. Musikken op-
hører.)

Fanchon (kommer fra Høsen ved Siden af Hytten.)
Heida! hvor de dandse — (peger paa Lygtemændene), mine
eneſte Kammerater! — Ja, hopper og dandſer kun, jeg
vilde gjerne dandſe med; — men jeg kan ikke, jeg er
ſaa veemodig, ſaa bedrøvet idag, og Gud veed, hvor-
for? — Men hvad kan Landry Barbeau ville hos Mo-
der? — Jeg kunde ikke blive flog paa, hvad Jeanet
meente. Naa, det kommer jo ikke mig ved, og allige-
vel ligger det mig paa Sinde. — Nei, jeg vil ſlet ikke
tænke paa ham, den Utafnemlige. — Ah, der kommer
han; hvad mon det er han gaaer og leder efter?

Landry (kommer frem igjen). Der er Intet at ſee
eller høre. Naen løber ſtille og rolig, og paa Bunden
af den ſover min ſtaffels Broder. Min Gud! hvad
ſkal jeg ſige, naar jeg kommer hjem?

Fanchon. At Du har ledt ſom en Toſſe.

Landry. Hvem taler? — Ah, — det er Dig —
Ugle? Gaae Din Vei og lad mig i Ro.

Fanchon (ſeer haantlig). Du tager nok Feil, for
her boer jeg. Nei, ſeer man det, den Stymper af en
Twilling gaaer og leder efter ſin Halvpart, og vil endda
commandere her.

Landry. Oh, Du onde Ugle! Du maa ikke have
Spør af Hjerte, naar Du kan spotte mig, der er ſaa
gruelig bedrøvet.

Fanchon (leer haanligt). Oh, Du kan jo bare speile Dig i Naen, saa har Du Twillingen.

Landry. Gjør mig ikke rasende, Du Spøgelse, Du Troldunge! (vil gaae).

Fanchon. Bliv! — Du maa skamme Dig, Du store Menneſſe, at være bange for Lygtemænd og Heze, naar en ſtakkels Ugle ikke engang er bange for Dig. — Du ſkulde ellers ikke være ſtor paa det, og forhaane mig, for jeg kunde maaffe ſige Dig, hvor Du finder Din Halvdeel, før bliver Du ſaa dog ikke noget ordentligt Menneſſe.

Landry. Hvad, lille Ugle! Du veed, hvor han er? Skynd Dig og ſig mig det, og jeg vil være Dig rigtig taknemlig.

Fanchon. Taknemlig! — Du? — Hahaha! — Nei Tak, jeg er ikke Din lille Ugle. Jeg er et Spøgelse, en Troldunge. Gaae Du! ſkynd Dig hen til Din ſmukke Madelon, eller hvad hun hedder, og ſpørg hende om Din Broder, ſaa kan Du ſee, om hun kan ſige Dig, hvor han er; jeg gjør det ikke.

Landry. Ja, Gud veed, hvorfor jeg ſtaaer her, og hører paa Dig. Du gjør jo aldrig andet end spotte, og naar Alt kommer til Alt veed Du, ligesaa lidt ſom jeg, hvor Sylvain er. Farvel!

Fanchon. Jo, Landry! — Jeg veed det. Og jeg veed mere. Du er vred paa mig, fordi jeg kaldte Dig en Toſſe; men det ſkal Du ikke være, for Du er alligevel en Toſſe. Du er bange for Dunſterne fra en

Rose, og bilder Dig ind, at de Lyslevende ere døde. Din Broder er ikke mere død end Du og jeg.

Landry. Fadette, lille Fadette! er det muligt? Skynd Dig, tael, hvor er han?

Fanchon. Ja, det siger jeg Dig ikke.

Landry. Na, Fanchon!

Fanchon. Jovist, først en led Troldunge, saa lille Ugle, saa Fadette, og nu Fanchon. Nei, jeg siger Dig det ikke, førend Du peent beder mig om Forladelse.

Landry. Jeg bede Dig om Forladelse? — Nei, det kan ikke være Dit Alvor. Vær nu god, hold op at spøge; ja, Fanchon! gør Følks Død til Skamme, og viis, Du har Hjerte.

Fanchon. Vise Hjerte? — for at Folk saa først rigtig kunde spotte, og træde mig under Fødder. — Være god? — mod Dig? — fordi Du og Dine altid skjælde os ud, og foragte baade mig og min stakkels Broder. — Nei, nu skal Du bede om Forladelse.

Landry (efter en Kamp). Nei, Fanchon! jeg kan ikke, Ordene ville ikke over Læben.

Fanchon. Naa, saa gaae da hjem igjen, Du Trodsige! gaae, og lad Din Broder stjotte sig selv. Du kan jo blot sige til Dine Forældre: jeg fandt ham ikke, jeg veed ikke om min Broder er død eller levende, for baade den unge og den gamle Hex have holdt mig for Nar. — Siden Du ikke kan tvinge Dit stolte Hjerte, saa gaae. Du føler dog, at Du har tilføiet os Uret,

men det gjør jo ikke Noget, siden vi ere Fattig-Folk. Landry Barbeau! nu seer jeg, at Du baade er dum og slet. (Hun gaaer ind i Hytten.)

Landry. Nei, saaledes har endnu Ingen vovet at tale mig til. Men jeg burde alligevel have bedt hende om Forladelse, jeg burde have ydmyget mig for min Broders og mine Forældres Skyld. Ja, hun har Ret, jeg er dum, jeg er slet. — Hvad skal jeg nu gjøre? — Alene tør jeg ikke komme hjem. — Ja, jeg vil gaae til Møllen, maasse finder jeg ham der — i Hjulet — Ak, min Gud, min Gud! — hvilken Qual, hvilken Angst! (Han gaaer ud til høire i Baggrunden.)

Fanchon (kommer ind igjen). Han gif virkelig, — den stolte Bondedreng. Selv Sorg kan ikke knække hans Trods. Men jeg vil heller ikke drive Spøgen videre, nu er han straffet nok. Jeg tænker da, Sylvain endnu ligger nede i Klostet, hvor jeg saae ham før. — See, hvor han skynder sig, ja, jeg skal nok saae ham til at vende om; (hun gaaer efter ham).

Sang (nogle Stropher af den samme som i fjerde Scene).

Lyt hvor han lokker og hvidster i Løn:

∴ Følg mig! ∴

Følger Du, — Ingen vil høre Din Nød,

Fristeren favner Dig, dandser Dig død.

∴ Vogt Dig! ∴

Landry (kommer hastig tilbage). Gud være lovet! Det er Sangen, — den samme Stemme, der bragte mig Frelse — Hvem er Du? — (famler omkring,

og faaer fat i Fanchon). Nei, Dig kan det ikke være. Dg dog — det var den samme Sang, den samme Stemme. Skulde det virkelig have været Dig, som —

Fanchon. Ja, det var virkelig mig. Dg dengang var jeg god nok til at hjælpe Dig. Men Du, der løber Din Bei for en Løgtemand, Du holder Dig for god til at erkjende Din Uret. Det havde jeg dog ikke troet, men det morer mig.

Landry. Morer det Dig? — det morer Dig, og hvorfor?

Fanchon. Fordi, fordi jeg ikke kan udstaae Dig, fordi jeg foragter Dig, Din Broder og Dine Forældre. Jo nette Forældre, der stoppe deres Børn med Overtro, og lære dem at være utaknemlige, og stolte mod de Fattige. Ja, Feighed og Utaknemlighed er Spot og Skam for en Mand.

Landry. Spørg Du Gølkene paa Tjørnegaarden, om jeg er feig. Dg utaknemlig er jeg heller ikke, for jeg har aldrig vidst, at det var Dig, der reddede mig, jeg har ikke gjenkjendt Din Stemme før nu. Ja, haanet Dig har jeg, uretsfærdig haanet Dig, og det var Drengestreger — Fanchon! derfor beder jeg Dig nu om Forladelse.

Fanchon (reiser sig, triumpherende) Ah!

Landry. Dg jeg gjør det af min frie Billie, og ikke for at stemme Dig til Medlidenhed. Du kan nu sige mig, hvor min Broder er, eller lade det være. Men jeg er Dig Tak skyldig, fordi Du har frelst mit

Liv, og jeg vil ikke skyldes noget Menneske Noget, allermindst Dig.

Fanchon. Du vil ikke skyldes mig Noget? Jo, det skal Du. Gaae derhen ved Fjeldklosten, og kald paa Din Broder.

Landry (forfrættet). Fanchon!

Fanchon. Kald, siger jeg.

Landry (gaaer derhen). Nu vel da! (kalder) Sylvain! — (Pause.) Intet Svar.

Fanchon. Sig, at det er Dig.

Landry. Sylvain! det er mig, der kalder. Det er Landry, Din Broder Landry.

Sylvain (nede fra Klosten). Landry! Landry! —

Landry (kommer frem). Det er ham, ja det er ham. Oh Fanchon, hvorledes skal jeg vise mig taknemlig mod Dig? Forlang, hvad Du vil, og jeg lover at opfylde Dit Ønske, saasandt som det staaer i min Magt.

Fanchon. Naa, ja, Du skal ikke kunne sige, at jeg er stolt. (betænker sig lidt.) Nu veed jeg ikke, hvad jeg skal forlange; men imorgen tidlig — gaae saa hen til den hule Eg ved Jeres Markgrøft, der skal Du finde mit Ønske opskrevet, og Du vil opfylde det, det giver Du mig Din Haand paa.

Landry. Ja, her er den. Jeg skal opfylde Dit Ønske, saasandt jeg er en ærlig Karl.

Tiende Scene.

De Forrige. **Sylvain** (kommer op fra Kloften).

Sylvain (endnu nede i Kloften). Hvor er Du, hvor?
(kommer frem) **Landry!** min Broder!

Landry. **Sylvain!** — Herren skee Tak! (de omfavne hinanden).

Fanchon. Hvor de er lykkelige, medens jeg —
(aftørre en Taare). —

Sylvain. Hvem har sagt Dig, hvor jeg var?

Landry. Det har Fadette —

Sylvain (foragtelig). Hun? — Hun skal ogsaa have sin Næse allevegne.

Fanchon (med Foragt). Ja, det er Taffen, man faaer af den Familie. Hahaha!

Landry. Men hvorfor er Du gaaet herover paa denne Tid af Dagen?

Sylvain. Af Landry! — jeg var saa fortvivlet; — det forekom mig som Ingen derhjemme brød sig mere om mig.

Landry. Hvor kan Du troe det! — Og hvad tog Du Dig for dernede i Hjeldkloften?

Sylvain. Det skal jeg sige, Dig — jeg sad og saae ned i Vandet, og saa faldt jeg i Tanker; — ja, jeg troer, jeg var bleven siddende der den hele Nat, hvis Du ikke havde kaldt paa mig.

Landry. Skynd Dig nu **Sylvain**, kom! — Fader og Moder er saa bekymrede for Dig.

Sylvain. Nei, saa de er virkelig bekymrede for Skumpesskuddet.

Landry. Jy, Sylvain! og Fader har været paa Tjørnegaarden, for at hente mig hjem, fordi det idag er vor Fødselsdag, og fordi han tænkte at gjøre Dig en Glæde dermed.

Sylvain (rækker ham Hænderne). Ja, ja, han har gjort mig en stor Glæde.

Landry. Men nu har vi Alle været i saadan Angst for Dig; — kom derfor, kom! lad os skynde os hjem til de Gamle. (De gaae ud til høire i Baggrunden.)

Ellevte Scene.

Fanchon (alene).

Dg jeg faaer ikke et eneste venligt Ord til Taf. De gaae — uden saameget som at see til mig. Ja, og hvis Moder faaer det at vide, er hun ovenikjøbet istand til at skjænde paa mig. — Naa, ligemeget, her (peger paa Hjertet), her hører jeg det sige: „Fanchon, Du har handlet som en brav Pige, Du tør bede til Gud.“ — Ja, en Bøn til den hellige Jomfru, der tager alle Bedrovede i sin Baretægt, og saa i Seng. (Hun følger ham med Vinene). God Nat, Landry! — God rolig Nat, Landry!

(Tæppet falder medens hun gaaer.)

Anden Act.

(Samme Bærelse som i første Act; Blomsterguirlanderne ere tagne bort.)

Første Scene

Barbeau. Colette.

Colette. Ja, Noget maae vi give hende, siden hun ikke vil tage imod Penge.

Barbeau. Som Du vil, Mutter! — Men vi havde vel nok fundet ham uden hendes Hjelp. Han kunde havt besynderlig godt af at have tilbragt Natten i Klostet, saa han havde faaet sig en ordentlig Snue paa Halsen. Den Udsel! at gjøre os Alle saa bange med sine Narrestreger.

Colette. Men, Faer! Du har jo lovet —

Barbeau. Naa, ja, ja da — jeg skal heller ikke sige ham et ondt Ord. Men jeg vil dreie Halsen om paa den gamle Fadette, den Lognesatan, der satte min Landry i den Angst. Nutildags har man jo hverken Lov til at brænde eller drukne saadan en gammel Hex. — Jo, det er skønne Tider, man lever i.

Colette. Men hvad kan hun dog have imod os?

Barbeau. Ja, veed jeg det. Man kjender hende ikke engang rigtig, eftersom hun altid soiter om med Slør; jo, det er vist et rart Hæs, hun har. Naa,

ja lad hende, med samt sin Hæge-Engel, i Fred; Ganden tager dem saa dog tidlig eller silde. Jeg har noget Bigtigere at tale med Dig om, Mutter! — Seer Du, jeg har saadan mine egne Ideer med Landry. Drengen er nu 19 Aar gammel, saa det er vel paa Tide, vi tænke paa en Kone til ham.

Colette. Nei, Pierre! hvor falder det Dig ind? Det er meget for tidlig.

Barbeau. For tidlig? jo vist. Nei, jo før man bliver gift, des bedre, saa gjør man ingen dumme Streger. Og havde jeg faaet Dig, Mutter, da jeg var i hans Alder, saa var Meget ikke skeet. Men det var ikke det, vi skulde tale om. Og naar man har opført sig som en brav Mand i 20 Aar, og angret sin Synd, saa tør man vel haabe Tilgivelse af vor Herre. Altsaa — jeg har seet En ud til Drengen, et prægtigt Stykke Pigebarn, hun er smuk, klog og rig. Men inden jeg gaaer til hendes Familie, vilde jeg først snakke derom med Dig, Mutter! for saadan Noget forstaaer I Fruentimmer Jer bedre paa.

Colette. Ja, snakke for Jer kan J. Naa, hvem er det saa Drengen skal have?

Barbeau. Det er Gailland's Brordatter, den smukke Madelon.

Colette. Na, ja, hun er jo ikke saa ilde. Men hun passede meget bedre for Sylvain.

Barbeau. Sylvain! hahaha! — Du vil da ikke have, han skal gifte sig; — det er jo et Barn.

Colette. Saa — aa? — Ja, Landry er jo rigtignok hele 5 Minutter ældre.

Barbeau. Naa, ja, det er jo sandt, — jeg havde nær glemt, de var Tvillinger. — Men i Sindet er Sylvain dog yngre, han er ogsaa altfor forfnytt af sig, han duer ikke til at sætte Foden under eget Bord. Landry derimod er en heel Mand; han er sat og stadig, og forstaaer sine Ting ligesaagodt som sin Fader. Og jeg skulde tage meget feil, om han og Madelon ikke allerede har et godt Die til hinanden; — det kan aldrig slaae feil. De har nu boet saamange Aar i Høns sammen, og til Festen idag har de da ogsaa gjort Afstale om at dandse sammen; naa, ja, det veed man nok, hvad det betyder. (Seer ud af Vinduet.) See, der har vi begge Drengene i fuld Puds; det kan nok være, vi har Ære af dem, Mutter! De gaaer allerede og glæder sig til Dandsen.

Colette. Ja, det gjorde vi da ogsaa, da vi var i deres Alder.

Barbeau. Ja, jeg skulde mene, vi kunde spinge os, saa godt som Nogen. Kan Du huske, da jeg gjorde Dit Bekjendtskab, Mutter? Det var ogsaa en St. Hansaften. Ja, længe leve St. Hans!

Sang V.

Mel.: Quoi, vous ne me dites rien?

Barbeau: Mindes Du den Aftenstund
I den grønne svale Lund?

Colette: Du kom frygtfom til mig hen,

∴ Mindes Du min Ven? ∴

Bad mig om en Menuet.

Barbeau: Hvor Du dengang dandsed' let.

Huffer Du, jeg stjal et Kys?

Nei, hvor Du blev vred; naa tys!

Colette: Dg, hvor Du af mig fik Skjænd!

Huffer Du det end?

Barbeau: Huffer Du det end?

Men snart blev Du god igjen.

Colette. Dg vi slutted' Fred, min Ven!

Barbeau: Samme Nar Du blev min Liv.

Colette: Dg vort hele Liv

Vi paa Roser dandsed' hen,

∴ Mindes Du min Ven? ∴

Barbeau: Saa kom, blot en lille Dands!

(Colette vaa- Mutter, huff, det er St.-Hans.
grer sig.)

Colette. Men, Pierre da, skammer Du Dig
ifke? Hvad maa Børnene tænke, hvis de saae os?

Barbeau. At deres Forældre foregaae dem med
et godt Exempel. Men Du har Ret, Mutter! Respekt
maa der være.

Colette. Men, saa slip mig da, Galfrands.

Barbeau. Nei, en Svingom skal Du have Dig,
ligetil Stuedøren — „Mutter, huff det er St. Hans!
—la—la—la“ (halv dandsende, gaaer han ud til venstre
med Colette under Armen).

En lille Her.

Anden Scene.

Landry. Sylvain (kommer ind med hinanden under Armen.

Sylvain. Du skal altsaa dandse med Madelon?

Landry. Ja, Sylvain! — Hun stod i Døren, da jeg igaar gif fra Tjornegaarden med Fader, og saa spurgte hun mig, om jeg havde bestemt, hvem jeg vilde dandse med imorgen. — Nei, sagde jeg, har Du? — Nei, jeg har ikke, svarede hun, saa kan vi jo slaae os sammen til de to første Dandse. — Men, Sylvain! hvor Du seer forfnytt ud?

Sylvain. Na nei, nei — hun har bedraget mig; men jeg er glad over, at det er for Din Skyld. Da hun var hos os i forrige Uge, bad jeg hende om at dandse med mig i Aften. Men hun svarede, at hun allerede havde lovet de to første Dandse bort.

Landry. Det var ikke smukt af Madelon. Men jeg bryder mig slet ikke videre om hende, saa for mig maa Du gjerne dandse med hende.

Sylvain. Ak, hun er saa smuk.

Landry. Ja, smuk er hun; men stolt og hovmodig er hun ogsaa.

Sylvain. Na ja, men det synes jeg netop klæder hende.

Landry. Nei Tak, det klæder allermindst en Pige. Men man skulde næsten troe, Du er forelsket i hende.

Sylvain. Ak, Landry! jeg veed det ikke selv;

men ligesaa saare jeg seer hende, begynder mit Hjerte at banke og banke som en Hammer, og jeg bliver ligesaa rød som Jernet paa Ambolten.

Landry. Det skal jeg fortælle til Madelon, og lægge et godt Ord ind for Dig?

Sylvain. Hvor vil Du hen, Landry? — Nei, saa vovede jeg aldrig mere at komme hende for Die.

Landry. Men har hun ogsaa Noget tilovers for Dig?

Sylvain. Ja, jeg veed ikke. Naar hun er venlig imod mig, — og det er hun ofte — og jeg saa siger til hende: „hvor Du er smuk, Madelon!“ — saa leer hun, og svarer: „Dumheder, Sylvain! — Du er et Barn.“ Oh, det gaaer til Hjertet. Men saa er der ogsaa andre Tider, hvor hun leer og sjaser med Andre, og slet ikke vil see til mig, og saa bliver jeg saa — saa ilde tilmode — og —

Landry. Du bliver da ikke skinsyg? — Nei, vær Du kun rolig; mod de Andre bærer hun sig ligesaaadan ad, — hun er falsk. — Men Du vil dandse med hende, og Du har ikke engang Blomster at byde hende. Naa, ja, bryd Dig ikke om det. Du skal faae mine; de ligge inde paa Sengen i vort Bærelse. Tag dem, og gid de maae bringe Dig Lykke.

Sylvain. Ja, Du har Ret, det vil hun synes godt om. Tak skal Du have, jeg vil gaae ind efter Buketten.

Landry. Ja, gjør det. Imidlertid venter jeg

paa Dig nede ved Marksfjælllet. Saa gaaer vi sammen i Kirke, og derfra til Dandsen.

Sylvain. Den tredie Dands kan hun da ikke nægte mig.

Landry. Ja, lad hende prøve paa det; saa dandser jeg heller ikke de to første med hende.

Sylvain. Tak, Landry! tak. — Jeg vil skynde mig ind efter Buketten (ud).

Tredie Scene.

Landry (alene).

Maa, Gudsfeelov han gif. Nu kan jeg faae at vide, hvad jeg skal punge ud med. Ja, man maa sige, hvad man vil om Uglen, — ordholdende er hun (aabner Brevet). Hvad for Noget? hun skriver jo langt smukkere end jeg. (læser) „Landry Barbeau! Igaar „vidste jeg ikke, hvad jeg skulde forlange af Dig; nu har „jeg tænkt efter, hør hvad jeg vil. — I dag efter Mes- „sen skal Du dandse de tre første Dandse med mig, „senere to til, og saa de to sidste, altsaa i det Hele 7 „Dandse. Imorgen maa Du slet ikke dandse med An- „dre end med mig. Nu skal jeg see, om Du holder „Dit Løfte, eller om Du ikke alene er utaknemlig og „seig, men ogsaa, hvad Du aldrig før har været, en „uærlig Karl. Fanchon.“ — Hahaha! — Nei, det var en artig Spøg; hvem skulde have troet, den tossede Ugle kunde finde paa saadanne Kunstter? — Men, hvis

det nu var hendes Alvor? — Na, det er ikke mulig; I sine lappede Klæder tager hun sig livagtig ud som en Fugleskræmsel; og hun vil dandse med mig, Landry Barbeau. Jo Tak! jeg vilde faae ordentlig at høre af dem Allesammen; og Madelon, Gud veed, hvad hun vilde sige, — og Fader? — Na, det er jo Galsskab; det kan heller ikke være hendes Alvor. Ellers kommer hun aldrig sammen med Nogen af os, og nu vil hun paa engang med til Dands. — Staffels Ugle, bliv Du smukt hjemme, ellers er jeg bange for, de andre Fugle hadde Dinene ud paa Dig; og vil Du absolut dandse, saa dands med Lygtemændene i Mosen, jeg dandser med Madelon. (ud.)

Fjerde Scene.

Suzon. (siden) **Etienne.**

Suzon. Dandsen skal strax til at begynde, saa maa man være paa Pletten. Hvor mon Etienne nu er?

Etienne (stikker Hovedet ind gennem Midterdøren, klædt noget grotesk). I Risteklæderne, min Engel! Naa, hvad synes Du? Hvordan tager jeg mig ud? — Hvad siger Du til disse (peger paa sine Beentklæder), og denne (peger paa Troien)? — Hvad behager? Naa, hvor vi skal dandse; og saa vanke der lidt Godt at leve af; og saa bagefter, hvis der er Nogen, der mukker, — er jeg ogsaa med der. Jo, det bliver en Dag og en Nat — (galant, keitet) **Herbødige Tjener!** tillader Zomfruene saa jeg byder Dem min Arm.

Suzon. Med Fornøielse, Hr. Etienne!

Etienne. Skal vi saa gaae, Jomfru Suzon?

Suzon. Ja, Hr. Etienne! jeg er parat. (Begge gaaer).

Changement.

En Plads ved Landsbyen. Til hoire Værtshuus med Borde, Træer, Bustads, Bænke og enkelte Boder eller Telte.

Femte Scene.

Nicolas, Jean, Antoine, Bønder og Bønderpiger (synge Choret). Under hele Scenen gaaer og kommer der forskellige Bønder og Bønderpiger, der danne Grupper. Senere komme Madelon, Louise, Tapotte og Margueritte.

Chor VI.

Mel.: af H. C. Lumbye.

Nu stander den smykkede grønklædte Bønder,

Dg duster med Rofer og Blommer.

Her komme vi Bønder og hilse med Sang

Den deiligste Dag i Skjarsommer.

∴ Til Skoven vi gif ∴

At feire som stedse det her var Skif

St. Hansdag med Sang og med fuld Musik.

Som Kornet, vi saaede, har hvilet sig nu,

Før rigtig at trives bagefter.

Saa hviler vort Arbeid', saa stander vor Hu

Til Høsten at samle os Kræfter.

∴ Til Skoven vi gif ∴

At feire som stedse det her var Skif

St. Hansdag med Sang og fuld Musik.

Antoine. Men, hvor bliver den smukke Madelon af? — Ah, der er hun. Naa, Jean! frist Mod, skyd Hjertet op i Livet, hun kan da ikke sige mere end nei.

Jean. Jamen gjorde hun det, og jeg skulde see hende dandse med Andre, det vilde jeg tage min Død over. (De trække sig tilbage.)

Luison. Ja, Madelon! de er Allesammen misundelige, fordi Du skal dandse med Landry. Han er ogsaa den stolteste Karl i hele Byen og paa Tjornegaarden med, — hvad siger Du? — skjøndt jeg synes bedre om Sylvain.

Madelon. Na ja, men han er saa forknytt og undseelig. Nei, min Kjærest skal være en lystig Karl, og en Karl, som man maa have Respekt for. Derfor synes jeg bedre om Landry, og saa er det saa moersomt, at see de Andre fortrydelige, fordi han dandser med mig.

Tapotte. See, den rige Møller kommer herhen.

Margueritte. Lovist, nei, Du skulde seet, hvor mildt han hilste paa mig før.

Madelon. Nei, sikken en Klodrian! (seer).

Jean (keitet). Jomfru Madelon!

Madelon (esteraber ham). Hr. Jean Raubin! — (Jean tier.) — Naa, hvad saa?

Jean (forlegen). Jeg vilde saa gjerne, — turde jeg? —

Madelon. Naa, hvad vilde J, hvad turde J?

Der er nok kommet Noget i Dværnen, Mollen gaaer ikke rigtig for Jer.

Jean. Jeg vilde saa gyselig gjerne — (ynkelig) Nei, jeg kan ikke — (vil gaae).

Antoine (puffer ham frem). Ih, saa sig det dog, for Fanden.

Jean. Hvis jeg turde, — hvis jeg turde, — aa nei, aa nei —

Madelon. I har nok Munden fuld af Meel, see først til at faae malet færdig. (Alle see.)

Jean. I har et haardt Hjerte, Jomfru Madelon! Gud tilgive Jer det. — (til Antoine) Nei Tak, lad mig komme bort (løber ud).

Madelon. Ja, skynd Dig lidt, Du Meelsæk!

Antoine. Men med mig vil I nok dandse, Jomfru Madelon! — Jeg har ikke Meel i Munden.

Madelon (naadig). Ja, maasse, — siden. Den første og den anden Dands har jeg lovet Landry Beau, den tredie og fjerde hans Broder.

Antoine. Altsaa den femte?

Madelon. Ja, nu kan vi jo see.

Antoine. Saa—aa? — Nei, hvor I er fornem paa det. I skulde da vel ikke være Stjernebilledet Jomfruen, som der staaer om i Almanakken; ah! — det er maasse af den Grund, I holder Jer til Tvillingerne. Ja, saa betaffer jeg mig; men jeg skal see at faae fat i den store og den lille Bjørn, saa har I to Brødre til, som I kan dandse med.

Madelon. Den Uforskammede!

Louison. Der har vi Landry og hans Broder.

Sjette Scene.

De Forrige. Landry. Sylvain.

Sylvain (peger paa Madelon). Der er hun.

Landry (seer). Ja, det seer jeg nok.

Sylvain. Er hun ikke nydelig? (de komme frem.)

Landry. God Dag, god Dag Allesammen! —

God Dag, Madelon! — God Dag, Louison! (almindelig
silsen.) Naa, Sylvain! staae nu ikke der som Du ikke
kunde tælle til Fem. — Madelon! Du har jo ordent-
lig forheyet min Broder med dine skjelmiske Dine. Kom
her min Drenge!

Sylvain. Men, Landry! Du gjør mig ganske
forlegen.

Madelon. God Dag, Sylvain! God Dag Lan-
dry! Hvor er Jeres Fader?

Sylvain. Han spadserer om med Din Farbroer,
de har nok vigtige Sager at afgjøre. (Musikanter komme
fra venstre og blive staaende.)

Landry. Naa, der har vi Violinerne. Lad os
saa komme til at begynde. Paa Plads, Karle!

Madelon (til Sylvain, der sætter sig affides). Vil
Du ikke dandse, Sylvain.

Sylvain. Nei, jeg dandser ikke de to første Dandse.

Madelon (skjelmst). Saa? — og hvorfor ikke?

Sylvain. Fordi, — fordi jeg først maa hvile mig. Vi gif saa hurtig herop.

Landry. Jovist! — Nei, Madelon! det er fordi han ikke skal dandse med Dig.

Sylvain. Ja, det er Grunden. Men kan jeg ikke faae Lov at dandse med Dig, Madelon! saa lad mig høre Dig synge: — Syng os Hjeldvisen.

Flere. Na, ja, syng den Jomfru Madelon!

Madelon. Nu, som I vil. (De omringe Madelon, som synger.)

Sang VII.

Mel. af H. E. Lumby.

Hvor Juras nøgne Arme snoer
 Sig ind i Burgunds Rosenflor,
 Der ligger dybt i Klippens Ly
 En venlig Bendeby;
 Der boer et Folk, som Dre fik
 For Sangens Belyd, for Musik.
 Dg synger En en Melodi,
 Pas paa saa stemmer Alle i.

(Choret rangerer sig, og gjør nogle Pas til Refrainet.)

La, la, la. . .

(Fanchon viser sig affides.)

Det klinger over Bjerg og Dal.
 Men Drossel, Trist, Matteredal
 Dem piner trindt i Skovens Sal
 Skinhygens grumme Dval.

(peger paa Fanchon)

Ja Uglen selv, saa superklog
 Os ugleseer, det sølle Strog.
 Saa lad os drille den. Stem i.
 Syng dobbelt stærk den Melodi!
 La la la.

(De opstillede Par begynde nu Dandsen. Fanchon gaaer ind midt imellem dem. Efterat have seet sig om, træder hun frem. Hun er affstikkende klædt, med en blomstret, lidt for kort Trøje, et gammeldags rødt Skjort. Paa Hovedet har hun en gammeldags Hue med store Binger til Siderne, i Nakken en stor Sløise med lange Baand.)

Syvende Scene.

De Forrige. Fanchon.

Fanchon (strækker Haanden frem). Stands med Musikken! — Hold op Landry Barbeau og Du, Madelon Gaillaud! (Musikken hører op, Dandsen standser).

Landry. Uglen!

Madelon. Hvad vil Du?

Fanchon. Forbyde Dig at dandse med ham.

Madelon. Haha! Uglen forbyder Folk at dandse.

Fanchon. Landry Barbeau! Du skal dandse den første, anden og tredie Dands med mig. (atmindelig Forundring.)

Madelon. Jeg troer, Troldungen er forrykt —, kom Landry!

Fanchon (træder mellem dem). Stands! — Jeg

er ikke forryft; det vil Landry kunne bevidne, og Du skal faae at see, han dandser med mig.

Landry. Naa, lille Ugle! — forstyr ikke Dandsen, nu har vi spaset nok.

Fanchon. Hvis Du ikke holder Dit Lofte, er det Dig, der forstyrrer Dandsen, og ikke mig. Altsaa, — man kan ikke stole paa Dine Lofter, — eller er det Huskommelsen, der svigter Dig? — Naa, ja, det kan jo ogsaa være ligegyldig, om Du er en ærlig Karl eller ikke. Ja, saa dands kun med Madelon.

Landry. Senere skal jeg dandse med Dig, Fanchon! — Men jeg har lovet Madelon den første og anden Dands.

Fanchon (lidt sagte til Landry). Er det hende, der har skaffet Dig Din Broder igjen? Er det hende, der har frelst Dit Liv? (hoir) Du dandser med mig, Landry! Det er mit Forlangende til Dig, og det har Du lovet at opfylde.

Madelon. Men Landry! saa svar dog Tøsen. Du staaer jo der, som om Du havde tabt Næse og Mund.

Fanchon. Naar Madelon endelig ikke kan hoppe om med andre end med En, der hedder Barbeau, saa lad hende dandse med Din Broder. Siden I er Tvillinger, maa det komme hende paa eet ud.

Landry. Fanchon!

Madelon (haantlig, stolt). Ja, hun har Ret. Selv en Trold skal man holde sit Lofte. Og naar Din Gre

fordrer det, Landry! vil jeg ikke hindre Dig i at være troe mod (neier) Jomfru Fanchon Fadette. Jeg skal ikke staae Din Lykke i Veien. Sylvain! jeg har lovet Dig tredie og fjerde Dands, de kommer nu. Første og anden er forbi. Og saa er der vel nok En, der vil dandse de andre med mig. Kom!

Sylvain (træder hen til hende, trohjertig). Tak, Madelon! Ja Du kan troe, jeg har ogsaa langt større Fornøielse af at dandse med Dig end Landry.

Madelon (fornærmet). Saa? — Har Landry sagt det, er det jo godt, man faaer det at vide. Det er ikke værd at kaste Perler for Sviin. Spil op Musikanter! og nu afsted — ned til Dandsepladsen. (Musikken og Dandsen begynde. Madelon og Sylvain gaae foran. Landry vil træde ind i Rækken med Fanchon; men alle de andre Par trænge sig foran dem. Dandsen gaaer eengang over Scenen, og derpaa ud til venstre i Baggrunden. Pause, medens man endnu hører Musikken (maaske Refrainet til forrige Sang.)

Ottende Scene.

Barbeau. Caillaud (komme begge fra høire i Forgrunden).

Caillaud. Spørge, spørge! — jeg vil Pokker vil jeg. Jeg er en gammel Soldat, og har altid maattet parere Ordre, nu har jeg Commandoen, og jeg gad seet den, der tør komme her og nulke.

Barbeau. Ja, rigtig, rigtig, — jeg er ganske af samme Mening. Men man maa dog høre, hvad

Pigen siger; man maa dog vide, om der er Udflugt til et godt Egtekab, og det er der neppe, naar de ikke har Tilbøielighed for hinanden.

Caillaud. Na, vis—vas — Tilbøielighed, Tilbøielighed, — den har sgu ikke Noget at sige i Egtekabet. Jeg forsikkrer Jer, Barbeau! da jeg flyttede sammen med min salig Kone, kunde jeg ikke udstaae hende, og hun kunde i Fjrstningen heller ikke døie mig. Naa, — da vi saaledes et Aarstid ikke havde bestilt Andet end kjæbles og skjændes, saa blev vi kjede af det, og holdt op; og da hun blev forsat derop til en anden Bataillon, saa blev hun yderst from og fredsomuelig, og jeg ikke mindre.

Barbeau. Min Kone mener, at Jeres Madelon passer bedre for Sylvain end for Landry.

Caillaud. Nei, Gu' gjør hun ikke. — Lad Landry faae hende, det er en brav Karl, ham kjender jeg, og — for at tale reent ud af Posen —, saa er Sylvain mig for stilsjærdig, og disse Dødbidere har jeg al mulig Respekt for.

Barbeau. Naa, ja Svoger! lad os gaae ind og drikke et Glas paa det, mens de Andre dandse. Saa er den Sag altsaa afgjort. (De gaae ind i Bærtshuset.)

Niende Scene.

Landry (fra venstre i Mellemgrunden).

Det var et fordømt Puds, hun der spillede mig. Men hvad stulde jeg gjøre? Mit Ord har jeg holdt

som en ærlig Karl. — Ja, man kan ikke nægte det, dandse kan hun. Hun dandser bedst af dem Allesamme; alligevel stod de dog og hvissede og fuisste. Men det brød hun sig ikke det mindste om, den Staffel! Hun var lutter Glæde. Hendes Dine skinnede, hendes Ansigt straalede. Ja, det er forunderligt, jeg synes ordentlig, hun saae kjøn ud. — Og det kan da ikke være, fordi jeg er forliebt i hende. Nei, vor Herre bevare mig. — Naa, jeg vil dog fortælle Madelon, hvordan Historien egentlig hænger sammen, — det skylder jeg hende og hendes Farbroer. — Ja, jeg burde have sagt hende det iforveien — ah, der er hun, med alle Karlene om sig. — Skal jeg gaae? — Nei, det var ligesom jeg havde gjort hende Uret. (Sætter sig paa en Bænk).

Tiende Scene.

Landry. Madelon. Nicolas. Bønder. (komme fra Baggrunden).

Madelon (aff. seer Landry). Ah, der er Landry, nu skal vi see, om han vil gjøre Undskyldninger. (hoit til Nicolas). Nei Tak, Nicolas! jeg maa først hvile mig. Hvem skaffer mig et Glas Biin?

Landry (træder nærmere). Du skulde ikke drikke, Madelon! naar Du er saa varm.

Madelon (lader som hun ikke seer ham). Det gjør Du nok, Nicolas?

Nicolas. Ja, strag — Madelon! (ind i Huset).

Landry. Man har ikke godt af at drikke, naar man er saa varm.

Madelon (til en Bonde). Rigaud! hvor er Louison?

Bonden. Hun dandser endnu.

Nicolas (kommer med et Glas Vin). Værsgo, Madelon!

Madelon (hoit). Nei, det er næsten for galt; skulde jeg dandse med alle dem, der har bedt mig om en Dands, blev jeg ikke færdig før til Høst. — (aff.) Han lytter, jeg vil haabe, han ærgrer sig. Men jeg maa have at vide, hvordan det egentlig hænger sammen. — (hoit, efterat have drukket). Det er mærkelig, hvor det hjælper. Og naar man strax dandser igjen, gjør det ikke Noget at drikke. Men lad mig see, med hvem var det jeg skulde dandse? (aff.) Mon han ikke kommer?

Landry (aff.) Jeg vil tilbyde mig, saa har jeg Leilighed til at fortælle hende Sammenhængen (gjør et Strid hen mod hende).

Madelon (aff.) Ah, der er han.

Landry (aff.) Men, hvis hun nu sagde nei, medens de Andre hørte derpaa; — det vil jeg dog ikke udsætte mig for. (gaaer ud i Stoven.)

Madelon (aff.) Han gaaer, ja saa. — (hoit til Nicolas). Det var nok Dig, jeg skulde dandse med, Nicolas!

Nicolas. Ja, Tak, Madelon! — Det lod for-

resten paa Landry, som han havde Lyst til at byde Dig op. Har Du maasse lovet at dandse med ham, naar Uglen er træt.

Madelon. Sahaha! — Jovist. Nei Uglen bliver ikke træt for det første, hun er vant til at ture om Natten. Og desuden bryder jeg mig ikke mere om Landry, end om det Glas der (kaster Glasfset til Jorden). Kom, Nicolas! lad os dandse. (Støi bag Scenen.) — Men hvad er det?

Ellevte Scene.

De Forrige. Fanchon. Alle Bønderne.

Fanchon (styrter ind). Lad mig i Fred, siger jeg. Jeg fornærmer jo Ingen.

Alle. Sahaha!

Nicolas. Stille, faae ikke Uglen til at tude, faa faaer vi daarligt Veir.

Margueritte. Fadette! Du skulde stille Dig op derhenne ved det deilige Kirsebærtræ, for at holde Spurve-vene borte. (Alle lee.)

Nicolas. Du troer maasse, Du skal være stor paa det, fordi Du har dandset med Landry. Men Du er og bliver dog en Trolld.

Madelon. Na, lad hende skjøtte sig selv. Hvem gider havt Noget med hende at bestille? Hun skulde skynde sig hjem til sin Moder, den Landstrygerse, de er 2 Men af eet Stykke, eller til sin Fader. Ja, siden

En lille Her.

hun kan hege, skulde hun rigtig see at hege ham tilbage.
— Ja, Ugle! tud for Din Fader, saa har Du dog
Noget at tude for.

Fanchon (ved sig selv). O Gud! hvor de er onde.
Er der da slet Ingen, der vil tage mig i Forsvar? —
(hoit) O sy, I slette Menneſker! hvad har jeg gjort
Jer, hvad har min Moder gjort Jer? — Kan hun
gjøre for, at min Fader har forladt hende? Er hun
ikke ulykkelig nok? — Skam Dig, Madelon! Har Du
Lov til at spotte en ſtaffels Pige, der er fattig og ſtyg,
fordi Du ſelv er rig og ſnuf. — Din Skjønhed kan
dog en Sygdom blæſe bort, og Din Rigdom kan et
Uveir tilintetgjøre.

Madelon. Hører I? Hun truer, hun vil for-
hege mig. (ſcer) Nei, ſee! nu vil hun nok til at flyve
fra os, hun begynder at lette paa Bingerne. (veger paa
Bingerne paa Huen).

Lapotte. Saa kommer vi til at ſtæffe dem.
(de rive hende Huen af Hovedet, hun ſtrider imod).

Fanchon. Min Gud! ſaa lad mig dog i Fred.

Nicolas. Skal vi ikke kaſte hende i Vandet,
ſaa ſaaer vi at vide, om hun ogsaa er en rigtig Hex.

Fanchon. For Guds Skyld, hvad vil I mig?
Jeg beder, jeg bønfalder Jer, ſlip mig! Hvis det fræn-
ker Dig, Madelon! vil jeg ſlet ikke mere dandſe med
Landry. Slip mig, ſaa gaaer jeg hjem til Moder
(Bønderne omringe hende, puffe og rive ved hende, raabe uh
hu! — tivit, tivit!)

Flere. Herud! Afsted med hende! (De pufse til hende).

Fanchon (mander sig op). Nei, jeg vil ikke græde. — Skjændsel over Jer Alle! — Væk fra mig, siger jeg. — Ja, jeg vil gaae, men ikke fordi jeg er bange for Jer. Troer I, I kunne gjøre mig Noget, naar vor Herre er med mig? — Nei, jeg gaaer, fordi jeg foragter Jer Allesammen, — ja, jeg foragter Jer dybt. For dumme, feige Mennesker er jeg ikke bange. Og I er dumme, naar I troe, at Moder og jeg kunne here; og feige, — siden I er en Snees Stykker om en svag hjælpeløs Pige. Hvis jeg var en Mand, blev I mig nok fra Livet. (græder). Men jeg har ikke en eneste Ven, ikke En, der vil forsvare mig; det er skrækkeligt.

Landry (kommer hurtig ind). Jo, Fadette! Du har en Ven.

Alle. Landry!

Fanchon (seer op). Ah, Tak Landry!

Landry. Vær rolig, Fanchon! fra nu af skal Ingen sige Dig et ondt Ord, hvis han ikke vil have med mig at bestille. Jo, det gjør Jer Vre, I store, stærke Karle! at haane en stakkels Pige. (Til Nicolas). Giv hende Huen, og det strax!

Nicolas. Ja, værsgo, det var jo kun Spøg Allesammen. (leverer hende Huen).

Landry (med Foragt). En ussel Spøg! — Og Du, Madelon! har opmuntret dem til at begaae saadanne Skjændigheder. Ja, om Du saa var 10 Gange

saa smuk og rig, som Du er, saa dandser jeg nu slet
 ikke med Dig. Og I, Karle! hvad Ondt har Pigen
 gjort Jer? hvad vil I hende? — Er der Noget, der
 føler sig fornærmet, lad ham saa sige mig det, om han
 tør, saa vil jeg kalde ham en Mand. — Naar da?
 (Pause) — Fanchon! tag saa Din Hue paa. I syntes
 ikke om (henvender sig nærmest til Mabelon), at jeg dand-
 sede en Dands eller to med Uglen, nu skal I faae at
 see, jeg dandser dem allesammen med hende. (Kaster
 Penge paa Bordet.) Heida Musikanter! Spil op, spil
 op for mig og Gadetten. Vi vil dandse, vi To alene.
 Kom Fanchon! — Foran Musikanter! — Kom!

Fanchon. Nei, Landry! det vil jeg ikke have.
 Du har meer end opfyldt Dit Løfte til mig. Men
 Alle I, der har mishandlet mig, I veed nu, at der
 dog er En, der antager sig den Forladte. Ja, jeg er
 stolt af at have dandset med ham, og skal altid mindes
 denne Dag. I har forskudt mig, fordi jeg tager min
 Moder i Forsvar mod Jer. I har spottet over, at
 jeg gaaer tarvelig klædt; men, mon det er en Synd,
 naar man ikke har bedre Raad? Jeg er ondskabsfuld,
 ja, det veed jeg; men det er Jeres Skyld; I have først
 været onde mod mig. Gaae nu, og skam Jer! —
 Men Du, Landry Barbeau! Du har idag ikke alene
 gjort mig glad, men ogsaa god, og det skal jeg aldrig
 glemme. Nu har jeg sagt Jer min Mening. Gaae
 nu hen og dands, og vær glade. Jeg gaaer hjem, og

jeg er lykkelig, ja meget (med et Blik paa Landry) lykkelig. (hun iler ud).

(Alle ville løbe efter hende).

Landry (i en truende Stilling). Tilbage, eller —
(Alle vige tilbage. — Tableau).

Tredie Act.

En Plads foran Barbeau's Huus. Til venstre seer man en Deel af Huset med Døre. Rigeoverfor et lille Havehuus eller en Pavillon med Dør, foran det en Bænk. Til venstre en Lovhytte. I Baggrunden en Landevei straaes over Scenen. En Kirke længer tilbage. Det bliver langsomt Aften; i de sidste Scener er det mørkt og Maanestien.

Første Scene.

Gamle Fadette (alene, kommer fra høire i Forgr. med en Lygte.)

Ja, jeg vil hvile mig lidt her. Jeg maatte gaae heelst neden om Møllen, fordi Vandet var steget (sætter sig). — Ak, ja! — (Dandsemusik i det Fjerne; den hører strax op; hun lytter). Heida, hvor de hoppe og springe dernede; ja, der gaaer det lystigt til.

Sang VIII.

Mel. Jeg bin Husar.

Ja stamp og stoi!
 Det dumme Løi
 Sig bilder ind, at de er' glade.
 Jeg tilstaaer, jeg
 Forstaaer dem ei.
 Nei, jeg kan bare hade, hade.
 Og dog min Reise lanned' Moien;
 Jeg har idag stude Poppegøien,
 Har heret saa, at jeg — saa Skam —
 Kan blæse ad det hele Kram.

Jeg smile maa.
 De løi mig paa,
 Jeg havde Trolddomsmagt. — De traf'et,
 Thi, hvad er den
 Vel andet end
 Det røde Guld, jeg mig har skaffet.
 Velan, jeg vil ei langer nose.
 Min Trolddom skal de faae at føle;
 Den svie skal, — dog meest til ham.
 Jeg blæser ad det hele Kram.

Ja, jeg kunde ogsaa have Lyst til at faae mig en
 Svingom idag, for det er en sjelden god Dag. Hvem
 skulde troet, at Sligt vilde hændet os, og at vi ovenifø-
 bet skulde have ham at takke derfor, den Kjæltring? —
 Lys! jeg vil ikke tale ondt om ham. Herren være hans
 Sjæl naadig, og forunde den en glad Opstandelse,
 han har dog tænkt paa mig og Børnene. — Ah,

hvilken Masse Penge! — Jeg lod Fanchon faae mine Stadsflæder, og tage ned til Bønderne med Jeanet, for at faae sig en Svingom. — Hahaha! — Hun ahner ikke, at jeg vilde være hende qvit, for at hun ikke skulde see mig tage min Døbeseddel og Bielsesattest, og spadserere til Byen. Og den stolte Hr. Borgmester, hvor han var galant; for har han aldrig seet til mig, og nu lader han mig kalde. — Ja, sikke Nyheder, han fortalte mig. Da min Mand løb fra mig, tog han til Indien; der gjorde han Lykke, og paa sit Yderste testamenterede han mig og vor Fanchon alt sit Guld, paa den Betingelse at hans Jeanet skulde have Hjerdeparten naar jeg døde. Jeg troede, jeg havde daanet, da Borgmestren leverede mig en Brevtaske fuld af Banksedler — (springer op). Min Gud! jeg har da ikke tabt dem — (leder efter Brevtassen). Nei, Gud være lovet! her er de. Og selv har man da ogsaa samlet lidt Guld sammen, og nogen Sølvpenge; de ligge luunt derhjemme i Kjelderen. — Ja, nu bliver Fanchon et rigt Parti. Men det skal hun aldrig vide, saalænge jeg lever. Nei Tak! jeg har prøvet, hvad det er at være gift, jeg vil dog see at frie hende for den Ulykke. Borgmestren vilde have mig tilbords hos sig, — hahaha! mig, som han ellers ikke vilde havt indensfor sin Dør. — Ja, saadan er de, de Uslinger. Han vilde ovenikjøbet give mig 2 Gensd'armer med, for at jeg ikke skulde blive overfaldet undervejs. Overfalde den gamle Hex: — nei, hende gaae Alle langt afveien for. —

Hoho! nu er vi — (seer sig om) Tys! — Ja, vi er rige, dobbelt saa rige som den rige Barbeau. Men Ingen skal vide det. — Jeg har ikke Lyst til at laane ud, til at blive bedraget og bestjaalet. — Nei Tak! — Hvad er det? der kommer Noget. Jeg vil skjule mig — (lukker Lygten sammen) — det kunde være Tyve (hun gaaer ind i Lovhytten).

Anden Scene.

Jeanet. Fanchon. Fadette.

Jeanet. Jeg sagde ham, at Vandet var steget, og raadede ham at gaae Veien neden om Mollen. Det skyldte jeg ham, fordi han var saa god mod Dig.

Fanchon. Tak, Jeanet! det var Ret gjort. Imorgen skal jeg ogsaa forære Dig mit røde Hals-tørklæde.

Jeanet. Og Moders Hue, hvad?

Fadette (træder frem). Saa I Dagdrivere! vil bestjæle Jeres egen Moder.

Fanchon. Min Gud! er det Dig, Moder? hvor kommer Du fra, — her ved Barbeau's Hus? — Du vil da ikke besøge ham?

Fadette. Ham? — Nei, jeg vilde hellere see den røde Hane gale paa hans Tag, ja, det kunde være Plaseer.

Fanchon. Men hvad er der da paafærde, siden Du er her paa denne Tid, saa langt fra Hjemmet?

Fadette. Intet, slet Intet, næsvise Tøs! Jeg var herovre i Skoven, for at see efter nogle Urter, der kun kan plukkes, naar det er sidste Kvarteer.

Jeanet. Men, nu har vi jo Fuldmaane, Moder!

Fadette. Hold Mund, dumme Dreng! hvad forstaaer Du Dig paa Maanen? — Kom nu, lad os gaae hjem, jeg har fundet, hvad jeg søgte.

Fanchon. Skytten skulde have Medicin til sin Kone imorgen, og vi har ikke fleer af de Urter hjemme; men herhenne voger de, jeg vil plukke nogle. Gaae I isorveien, jeg skal snart indhente Jer.

Fadette (idet hun gaaer). Den Fanchon er dog et betænksomt Barn; ja, det har hun da ikke efter sin Fader.

Jeanet (affides, idet han gaaer). Hvor Fanchon er god, ja rigtig god, og det har hun ikke efter sin Moder. (De gaae over Brædtet til venstre).

Tredie Scene.

Fanchon. (siden) Landry.

Fanchon (plukker Urter). Her er de, disse Urter, der indeslutter saa megen Lægedom. Hvor de dufter i Aftenluften, — og rundtomkring staaer de deiligste Markblomster. Af, Alt i Naturen er saa smukt, hvorfor skal jeg da være saa styg? — Hvorfor skal jeg være saa forladt, foragtet og hadet? — Min Gud, hvor jeg føler mig ulykkelig.

Sang IX.

Mel.: Liden Gunver.

En Bunde mig smerter i Evighed;
 Men al min Kunst,
 Og alle de lægende Urter, jeg veed,
 Er alt omsenst.
 Jeg føler forvist,
 Jeg forbløder tilsidst.

Jeg føler, at snart i den kolde Grav
 Jeg lægges ned,
 Og stilles fra dem, som paa Jorden jeg gav
 Min Kjarlighed.
 O Gud! det er tungt!
 Helst naar Hjertet er ungt.

(Hun græder).

Landry (mod Slutningen af Sangen kommer han over Brættet, og gaaer hen mod Huset. Ved Døren lytter han, og vender om). Hvad er det? Jeg synes, jeg hørte Nogen. Ja, — men det lyder jo som En, der græd. Skulde Nogen være kommet til en Ulykke? (nærmer sig Fanchon). Min Gud! det er jo den lille Ugle, som sidder der, og græder. Din Staffel, hvad er der i Veien? — har de nu igjen været onde mod Dig?

Fanchon. Nei, Landry! der er Ingen, der har gjort mig Noget. — Jeg skulde hjem; men saa følte jeg mig med et saa ulykkelig, jeg kunde ikke lade være at græde; saa satte jeg mig her, for at Ingen skulde see mig.

Landry. Ja, de var ret slemme mod Dig ved Dandsen, det var stygt af dem; men Du har ogsaa selv nogen Skyld deri.

Fanchon. Ja, Madelon har sat Ondt for mig, og hidset de Andre op imod mig, fordi jeg tvang Dig til at dandse med mig. Og derved forvoldte jeg ogsaa Dig Ubehageligheder. Men det har jeg rigtig angret, saa jeg haaber, Du tilgiver mig, Landry! Gud veed, jeg handlede ikke i nogen ond Hensigt.

Landry. Nei, det veed jeg, Fanchon! Men det var slet ikke derypaa, jeg tænkte. Skal jeg være oprigtig, og fortælle Dig, hvad jeg meente?

Fanchon. Na, ja! —

Landry. Seer Du, Fanchon, Du har mange Feil.

Fanchon (betænker sig). Landry! sig mig dem. Og hvad Du siger skal være Lønnen eller Straffen for det Gode eller det Onde, jeg har gjort Dig.

Landry. Saa vil jeg ogsaa tale aabent og frit til Dig nu, da Du er saa fornuftig, som jeg aldrig har seet Dig. — Folk kan ikke lide Dig, og de behandler Dig anderledes end de Andre.

Fanchon. Men, hvorfor dog?

Landry. Fordi Du ikke bærer Dig ad som de. Du bryder Dig ikke om, hvordan Du seer ud. Din Klædedragt er vild og skjodesløs; og man kan godt være ordentlig, fordi man er fattig. — Gaaer Du omkring som de andre Piger, sindig og anstændig? —

Nei. Du flyver om i Skoven, klatterer i Træerne, springer op paa Hestene, der staaer i Tviv, og farer afsted som en Stormvind. Og hvad der er værre, Du forfølger Karle og Piger, og driller dem. Ja, Du er moersom, og har Svar til Alle, det er sandt, og det er godt at have Forstand. Men naar man altid lader Folk føle det, sætter det ondt Blod, og man skaffer sig kun Fjender. — Tænk over, hvad jeg nu har sagt Dig, Fanchon! og naar Du gør Dig Umage for at ligne de andre Piger lidt mere, vil man heller ikke være saa slem mod Dig. (han vil gaae).

Fanchon (gaaer efter ham, efter at have betænkt sig lidt). Tak Landry! Tak for hvad Du har sagt mig, og Tak fordi Du har sagt det med saamegen Skaansel og Godhed. Men hør nu ogsaa, hvad jeg har at svare. — Landry! mit Hjerte er godt, det er det. Og hvis Folk havde seet mere paa det end paa mit Ydre og mit Væsen, saa var jeg heller ikke kommet til at hade dem, men havde rettet mig efter dem, og ikke gjort Alt det, Du nylig bebreidede mig. Jeg bar mig kun saadan ad for at trodse, for at hævne mig. — De har forfulgt mig og min Moder, der dog aldrig har gjort dem Andet end Godt. Og jeg skulde lade min Moder fornærme, for selv at slippe for at blive haanet. Nei, jeg taaler ikke, at Nogen fornærmer hende. Lad hende have sine Særheder og Feil, jeg vil dog altid elske hende, og forsvare hende, saalænge jeg lever. Er det Uret af mig, Landry?

Landry (affides.) Hendes Ord gaaer mig ordentlig til Hjerte. (høit) Fanchon! ja, jeg troer i Grunden, Du er en god Pige; (han sætter sig ved Siden af hende) men Du er jo ogsaa ganske forandret, — og jeg lover aldrig mere at drille Dig.

Fanchon. Du bebreidede mig, at jeg ikke er omhyggelig for mit Udseende. Ja, jeg veed det. Men det beviser kun, at jeg ikke er dum nok til at troe, jeg er smuk. Nei, jeg har altfor ofte maattet høre, at jeg er grim. Og de Grimme maa ikke pynte sig, Landry! derved vinder de Intet. Men hvad Forsynet har nægtet deres Ansigt, giver det ofte deres Hjerte. Jeg gjør aldrig det usleste Kryb Fortræd. Hvorfor slaa det ihjel, fordi det er stygt og grimt. Skulde man slaae alt det Grimme ihjel, saa fik jeg jo heller ikke Lov til at leve.

Landry (betragter hende). Men, veed Du hvad, Fadette? Du er slet ikke saa grim, som Du troer. Dine Dine er jo ordentlig venlige og kjærlige. Ja, de Andre vilde ikke længer være Dig paa Raffen, naar Du talte saadan med dem, som Du nu har talt med mig.

Fanchon. Men det gjør jeg ikke, for jeg vil ikke retfærdiggjøre mig for Nogen, som jeg ikke synes om.

Landry (truffen, efter en Pause). Altsaa synes Du bedre om mig end om de Andre? Tak! det er smukt af Dig, for jeg veed godt, at jeg ofte har været slem ved Dig.

Fanchon. Ja, Landry! jeg vil ikke lyve. For har jeg ikke gjort stor Forskjel paa Dig og de Andre, men idag har jeg fattet Godhed for Dig. Du er stolt, det er Du; men skjøndt det kostede Dig saameget, holdt Du dog Dit Løfte, og deraf saae jeg, at Du har et ærligt og taknemligt Hjerte. Jeg troede, Du var en Gujon. Men ved Dandsen idag, har Du overbeviist mig om det Modsatte. Og det skal jeg aldrig glemme, det vil jeg strax give Dig Beviser paa. Ja, Landry! jeg vidste ikke, at Du elskede Madelon, ellers havde jeg ikke stillet mig imellem Dig og hende. Men jeg har nu gjort det, og det er derfor min Pligt, at gjøre det godt igjen imellem Jer. Imorgen tidlig gaaer jeg selv til hende, og fortæller, hvordan den Hele er gaaet til. Du skal see, det skader ikke, at være Bønder ogsaa med de Grimme.

Landry. Hvad enten Du er grim eller smuk, god er Du, og trofast i Bønskab. Giv mig Din Haand, Fanchon! — Tak! — (affides) Hvor den er blød og fin (høit). Du santer gloende Kul paa mit Hoved; thi jeg har fornærmet Dig idag ved Dandsen.

Fanchon. Har Du fornærmet mig, Landry?

Landry. Ja, under Dandsen har jeg ikke kysset Dig en eneste Gang, og det var dog min Pligt, at følge Landsens Skik, og gjøre som de Andre.

Fanchon. Na, det har jeg slet ikke tænkt paa. Desuden var det jo ikke Dig, der havde budt mig op. — Men (reiser sig), det er silde. Farvel, Landry!

Landry. Fanchon! tilgiver Du mig?

Fanchon. Jeg er slet ikke vred, altsaa har jeg Intet at tilgive Dig.

Landry. Jo, Du maa vise, at Du tilgiver mig. Og det kan Du, naar Du siger: Landry! gjør nu, hvad det havde været Din Pligt, at gjøre før, — kys mig!

Fanchon. Nei, Landry! det skjænker jeg Dig. Det er alt nok, at Du har danset med den grimme Ugle; det vilde være formeget forlangt, om Du oveniifjobet skulde kysse hende.

Landry. Sig ikke det, Fanchon! Det vilde snarere være formeget forlangt, om jeg ventede, til Du gav mig Lov dertil.

Fanchon. Men Landry! saa see dog paa mig.

Landry. Det gjør jeg jo. Jeg seer Dig lige i Diet —, ikke for at see, om Du har smukke eller stygge Dine; men fordi jeg synes om Dit Ansigt, og det er vel nok? (Han kysser hende to Gange paa kinden, hun vil gaae.)

Sang X.

Mel. af Lumbye.

Landry.

Blot et lille Kys endnu, saa er jeg glad. —

Fanchon.

Nei nu maa jeg gaae. —

Landry.

Saa lad os følges ad. —

Fanchon.

Følges ad? Men vi skal ikke samme Bei.

Landry.

Engang mødes vi, stol Du paa mig.

Landry.

Hvad er det, Fanchon? Du slaaer Dit Die ned —

Haanden skjælver — af, Du er dog ikke vred?

Kun et Kys —

Fanchon.

Du fik alt tvende —

Landry.

Er kanste

Ikke alle gode Gange tre?

(Hun rækker ham Kinden til Kys.)

Begge.

Nu Farvel! For denne Gang vi skilles maae,

Som en deilig Drøm skal dette Møde staae —

Som en Stjerne i den dunkle Queld

Skal det lyse mig — Farvel, farvel!

(Fanchon løber hurtigt over Brædtet. Landry seer efter hende, og vil derpaa gaae ind. Fanchon kommer hastig tilbage.)

Fanchon. Landry! Landry!

Landry (vender sig om). Fanchon!

Fanchon. Din Fader kommer herop med Gail-
laud, Sylvain og Madelon, og jeg kan ikke komme
bort, uden de seer mig. Hvad maa de tænke om mig,
naar de træffer mig her ene med Dig paa denne Tid af
Aftenen.Landry. Ja, Du har Ret, de maa ikke see
Dig her. Løb ind i Havehuset, Døren er aaben, og

der kommer aldrig Nogen. Jeg skal sige Dig til, naar de er gaaet. (aff.) Jeg vil skjule mig her. (hoit). Skynd Dig! (Fanchon gaaer ind i Pavillonon. Landry skjuler sig bag Lovhytten).

Fjerde Scene.

De Forrige. Barbeau. Gaillaud. Sylvain.

Madelon (komme ind, over Brædtet).

Gaillaud. Ja, Tak skal Du have, Barbeau! — Sid Pokker havde det Sluseværk. Hvert Dieblif stemmer de Vandet op der. Ja, jeg havde vel nok hittet hjem; men for Pigebarnets Skyld er det bedst vi bliver her inat. Tak fordi Du vil ha'e os.

Madelon. Ja, jeg for min Part skulde rigtig nok ikke have noget af at vade i Vandet med mine nye Klæder paa. Og er man saa træt, som jeg, er Veien gennem Skoven lovlig lang.

Sylvain. Er Du træt, Madelon! saa støt Dig paa mig. Jeg vil saa gjerne være Din Støtte.

Barbeau. Nei, see mig til den Skjelm. (Til Gaillaud). Ja, I maa tage til Takke med Leiligheden som den falder. (ringer paa). Fuldt saa beqvemt som hjemme hos Jer selv, saaer I det ikke.

Gaillaud. Beqvemt, beqvemt. — Kom ikke med det til en gammel Soldat, der er vant til Brigen.

Barbeau. Naa, en gammel Soldat er ogsaa et Menneske, og man vil sgu dog heller ligge godt end En lille Her.

daarligt. Ja, Jeres Madelon havde jeg gjerne skaffet et bedre Bærelse, men det er det eneste, jeg har. Og for en Nat kan I vel nok nøies med Logis der? (peger paa Pavillonnen).

Landry (aff.) Hvad hører jeg?

Barbeau. Ja, Sengen er god, og Alt er i Orden derinde, for jeg skal sige Jer, vi vente min Kones Søster her i Morgen. Saa, nu har de Satans Piger igjen ladt staae aabent. Ja, I skal ikke komme til at ligge for aabne Døre, der er baade Nøgle og Slaae.

Sylvain. Vent lidt, Madelon! saa skal jeg hente Dig min lille Lampe. (gaaer ind i Huset).

Barbeau. Lampe, Lampe! — Hvad skal hun med den? Om et Dieblif har vi Maanen. — Naar der ellers er Noget I vil, Madelon! saa ligger Pigerne der, lige ved Siden af Jer.

Sylvain (kommer med en Lampe). Der, fjære Madelon!

Barbeau. Naa, kom nu Caillaud og Sylvain! Lad mig see, I sover vel Madelon! og drøm behagelig.

Caillaud. God Nat!

Madelon. God Nat, Barbeau! God Nat, Farbroer! — Sylvain! (Barbeau og Colette gaae ind i Huset) jeg takker Dig endnu en Gang for Dit Følgeskab, og for idag, Du har været saa god og opmærksom imod mig.

Sylvain (glad). Tak selv, Madelon! Jeg skal

aldrig glemme denne Aften eller denne Dag. Madelon
blot to Ord.

Sang XI.

Mel.: la Coquette.

Sylvain:

Af, af! hvis Du ahnede det blot,
Hvor, hvor Dine Ord mig gjorde godt?
Af, af! om Du vidste, hvad jeg led
Led af en usalig Kjarlighed.

Madelon:

∴ Sylvain — lad være!
Gaf min Kjære
Hen og trøst Dig;
Søg saa en lystig,
Gemytlig Qvinde;
Tag Du hende!
Dem at finde
Falder saa let. ∴

Madelon re-
peterer me-
dens S. synger
det Sidste.

Sylvain:

Det er paa Vre
Svært at være
Glad og lystig,
Dg finde Trøst i
En anden Qvinde.
Af, nei hende
Ingenfinde
Glemmes saa let.

Sylvain:

Nei, nei! Madelon — det gaaer før vidt!

Al, al! tør jeg bare tale frit?
Brand, Brand! See mit Hjerte er tændt an!

Madelon: Vand, Vand!

Sylvain: Ingenlunde slukke kan.

Madelon:

∴: Nei hvilken Fare,
Gaae Du bare
Hjem og læg Dig. —
Elskov er magtig
Med Sorg og Sukken. —
Natteduggen
Hjælper maaste! ∴:

Sylvain (til sig selv).

Sylvain, lad bare
Mismod fare!
Gaae og læg Dig
Hisset og smægt i
Den Skov, hvor Duggen,
Gjegens Kluffen,
Kildens Kluffen
Hjælper maaste! (gaaer ud).

Femte Scene.

Madelon. senere Fanchon og Landry.

Madelon. Om han er smægtende. — Naa, det gaaer vel nok over. — Men Landry og den lille Hex, der dansede sammen, — jeg kan ikke lade være at tænke derpaa. (gaaer hen mod Pavillonen og lyser derind med Lampen). Huh, — hvor der er mørkt derinde. Jeg veed

ikke, hvordan det er; jeg pleier dog ellers ikke at være bange. Ah, det er ligesom der forestod mig noget Ondt, (træder hen til Døren). Jeg synes, jeg hører Nogen derinde.

Fanchon (træder hende imøde). Madelon!

Madelon (viger tilbage). I Himlens Navn, hvem er det? jeg raaber om Hjælp.

Fanchon. Nei, gjør ikke det. Det er mig: — Fanchon.

Madelon. Naa, saa det er Dig. — Hvad gjør Du her paa denne Tid af Aftenen, og hvorfor skjuler Du Dig? — Ah ha! — Du listede Dig bort i Mørkningen, og strax efter gik ogsaa Landry. Ja, nu forstaaer jeg det. — Nei, see mig til den Tøs, har hun ikke der faaet Kløer i Gn, der er dum nok til at troe hende bedre end sine egne Dine. Naa, saa skal det altsaa være Landry og Uglen? Haha! — Jeg gratulerer.

Fanchon (alvorslig). Tie, og hør mig! — Du nævnedes Landry; ja, om ham ønsker jeg netop at tale med Dig, og derfor vilde jeg søgt Dig op imorgen. Men da det synes, at Skjebnen vil saa, — saa lad det ligesaa godt ssee strax, det seer jeg dog hellere.

Madelon (spottende). Saa Du gaaer Grinder for Landry? — Troer Du, jeg lader mig prække en Kjærest paa af Dig, især Gn, som Du troer, at have vendt fra mig? — Nei, Tak! — Det er ogsaa kun en

daarlig Anbefaling for ham, at selv Troldungen søger at blive ham quit.

Janchon (heftig). Tie, og lad mig tale ud, Du Zudbildste! Du troer, at jeg beder Dig tilgive Landry, fordi jeg forsmaaer ham, men Du tager Feil. Og skal jeg sige Sandheden, har jeg elsket ham længe; jeg tænker paa ham i dette Dieblif, og vil aldrig ophøre at tænke paa ham. Men jeg er saa fornuftig, og saa stolt, — ja lee fun, — saa stolt, at jeg heelt vel indseer, jeg ikke er ham værdig. Og desuden elsker han Dig og ikke mig, det veed jeg. Lov mig derfor, at Du vil tilgive ham, og tage venlig og hjærtlig imod ham, naar han nu kommer til Dig. Saa er jeg tilfreds, og det ville J ogsaa blive.

Madelon. Du elsker ham, og dog afstaaer Du ham. Haha! — Nei, see Du til igjen at faae fat i den, der har sendt Dig, og sig ham, at Madelon er lidt for klog til at gifte sig med saadan en Dumrian.

Landry (er kommet frem). Saa er det heller ikke værd, hun gjør det.

Madelon. Ah, Landry er her; saa havde jeg dog Ret. — Hvad vil Du mig? hold Du Dig til Din Ratsværmerste.

Landry. Ja Tak, det behøver Du ikke at bede mig om. (Søger at bekjæmpe sig). — Du spottede mig ved Festen, jeg traf paa Skuldren og taug, for jeg holdt Din saarede Jorsængelighed det tilgode. Du opbidfede de Andre mod den stakkels Fadette, det var ikke

skjont, men Du vilde hævne Dig, saa jeg tilgiver Dig ogsaa det.

Madelon. Nei, virkelig? — Tak! — Du er god.

Landry. Og derfor havde jeg alligevel blevet ved at holde af Dig. Men nu træder Du hende der i Støvet. Fanchon kommer her af sin frie Billie, for at forsvare mig. Hun ydmyger sig for Dig, og saa lønner Du hende med Haan. Du kalder hende en Hæx; nei, hun er bedre Christen end Du, skjøndt hun ikke eier nogen Psalmebog med Sølvspænder. Du kalder hende grim, men hun er kjønnere end Du, thi hun er god. Du troer, hun er fattig, men hun er rigere end Du, for hun kan tilgive.

Madelon. Ja Tak, Landry! mange Tak for Din Prædiken. Af en Bonde at være er Du ganske godt skaarret for Tungebaandet. Og var det ikke, fordi det var saa silde, og Lusten falder kjølig, skulde jeg gjerne blevet, til Du havde uddeelt Velsignelsen. Men jeg er bange for at forkjole mig, derfor: God Nat! — (Hun vil gaae ind i Pavillonon; Landry træder i Veien for hende).

Fanchon. Landry! jeg beder Dig, lad hende gaae.

Landry. Nei, Fanchon! hun skal høre mig til Ende, jeg vil hævne Dig. Ja, Madelon! Bondedrengen har idag seet dybt i Fanchons Hjerte, og veed Du, hvad han saae der? — Sit eget Billede. —

Fanchon. Oh, Landry!

Landry. Og saa et Hjerte, reent og trofast som det pure Guld. Da tænkte jeg, hun elsker Dig oprigtigt, og saa talte jeg med hende, og fik hende kjær. — Ja, Fanchon! jeg elsker Dig, ret af Hjertens Grund elsker jeg Dig.

Fanchon. Landry! Du har Synd af at spotte mig. Du elste mig? — Det er jo umuligt.

Landry. Nei, det er ikke, det er mit ramme Alvor.

Madelon. Nei, det er kosteligt. Hahaha! — Gud, hvor der vil blive leet, naar jeg fortæller det imorgen.

Landry. Ja, lad Folk lee, — men lad dem ikke lee, naar jeg er tilstede. — Lee Madelon! naa, saa lee dog! — Og siden Du saa gjerne vil fortælle Historier, saa lad dem med det samme faae at vide, at jeg gif hen til hende og sagde: Fanchon, vil Du være min? — Vil Du gaae med mig til Alteret?

Madelon. Din Kone? — Nei, det bliver bedre og bedre. Hahaha!

Fanchon. Men Landry! betænk dog, at det ikke kan gaae an. Det er ogsaa kun fordi Du er vred, Du taler saaledes, ikke af Kjærlighed.

Landry. Nei, Fanchon, nei! — Du skal være min Hustru, Du eller Ingen.

Madelon. Nei virkelig? — Saa troer jeg næsten, Uglen har meer Forstand end Du — men det skal jo ogsaa være saadan en viis Fugl — for hun indseer dog,

at Dine Forældre aldrig vil give deres Samtykke til Din Fornedrelse.

Landry (truende). Madelon, tie! — eller jeg svarer ikke for mig selv. — Fanchon! før gav Du mig tre Kys, men det var kun en Gjæld, Du betalte. Nu tager jeg eet her under Guds klare Himmel, og tager den, og hende der, (reger paa Madelon) til Vidne paa, at jeg vil have Dig til min Kone (kysser hende). Jeg er den Første, og den Æneste, hun har kysset. Og hvis enhver rig og stolt Pige kunde sige det Samme, maatte hun være glad; forstaaer Du mig, Madelon? — Nu har Du hørt Landry Barbeau's Mening, og nu vær'sgo. — (træder bort fra Døren) Nu kan Veien passes.

Madelon (efter en lille Pause, som grebet af en Tante). Og jeg vil svare Dig, at denne Tiggertøs aldrig skal blive Din Kone. Dine Forældre vil ikke taale hende som Datter, og jeg vil ikke taale hende som Svigerinde. Der har Du Madelon Gaillaud's Mening; forstaaer Du? — (gaaer ind i Pavillonen).

Sjette Scene.

Landry. Fanchon.

Landry (forbausket). Svigerinde! Hun, Sylvains Kone? — Nei, aldrig, saa var det bedre, Sylvain laae der, hvor vi troede ham igaar.

Fanchon. Tael ikke saaledes, Landry! — Ja, Madelon havde Ret. Dine Forældre vil umulig give deres Samtykke, ja ikke engang min Moder vil det.

Hun hader Jer; hvorfor, veed jeg ikke. Men hun gjør det, lad os derfor skilles. Dog elste Dig vil jeg, saa længe jeg lever; men hvorledes jeg vil kunne leve uden Dig, det veed jeg ikke. Og nu, god Nat, min Landry! — God Nat! (hun vil gaae).

Landry. Nei, Fanchon! saaledes maa vi ikke skilles. For Din Skyld har jeg idag trodset Alle. For Din Skyld forlader jeg idag Fader og Moder; ja Alle, alle Mine forlader jeg, og følger Dig. Gaae derfor ikke bort, hvis Du ikke vil gjøre mig ulykkelig.

Fanchon. Landry, Landry! hvad vil Du, jeg skal gjøre? O, min Gud, min Gud! —

Landry. Elste mig skal Du. Du skal sige: Landry, vær min Husbond for Gud og Menneſker; og jeg skal trolig bære Alt her i Livet med Dig.

Fanchon. Naa, ja, Landry! jeg vil være Din Kone. Tael med Din Fader og Din Moder, saa vil jeg tale med min Moder. Og hvis de sætte sig derimod, — saa —

Landry (indtrængende, venlig). Saa, Fanchon?

Fanchon. Saa vil vi bære det med, Landry! Men lad mig nu gaae. Maanen er allerede oppe, og Moder venter mig.

Sang XII.

Mel. af Chinafarerne: „Da Maanen gled bag Bjerget ned“.

Fanchon.

Farvel, vi maae skilles.

Landry.

Hvorfor saa brat?

Fanchon.

Heit Naanen staaer alt bag dunkle Krat.

Landry.

Jeg følger med.

Fanchon.

Lad mig ene vanke.

∴ Dit Billed' følger deg al min Tanke —
 God Nat, god Nat! ∴

Landry.

∴ Hvi skal jeg her saa alene vanke
 Forladt, forladt?

(Fanchon gaaer henad Brædtet til. Landry skjuler sit Ansigt;
 men iler pludselig efter hende.)

Landry.

Hvor seer jeg Dig atter? o trost min Sjal.

I Kirken hist eller Naens Bald?

Fanchon.

I Herrens Bolig her eller hisset

∴ Vi mødes, derom er jeg forvissset,

Farvel, farvel! ∴

Landry.

∴ Vi mødes, ja — derom er jeg forvissset,

Farvel, farvel! ∴

(Fanchon gaaer over Brædtet. Landry ind i Huset.)

Fjerde Act.

(Samme Bærelse som i første Act's første Scene.)

Første Scene.

Barbeau. Colette. Caillaud. Madelon. Sylvain.

Sang XIII.

Mel.: Arrig slog Startodder Rynker paa Næsen.

Barbeau.

Kan jeg nu med fæste Lid til Jer Tale?

Madelon.

Sagen forholder sig som jeg har sagt;

Selv har jeg seet det.

Barbeau.

Nei, sikken Skandale!

Bort skal han jages med Skam og Foragt.

Caillaud.

Gesinde, gelinde, Hr. Svoger!

Barbeau.

Na Snak!

Jeg hader nu engang det Landstryger-Paf.

Caillaud.

Gesinde, gelinde;

Barbeau.

Jeg hader jo hende,

Ja hende og hele det Landstryger-Paf.

Barbeau.

Mutter! See det er nu Lønnen og Taffen,
 Taffen for hvad vi har sat paa den Knægt.
 Var han her, gav jeg ham en over Nafften,
 Jeg skulde lære den Lømmel Respekt.

Sylvain.

Men Fader! Du har ham jo elsket.

Barbeau.

Passiar!

Han skulde faae føle, hvad Kjarlighed var.

Het snart faae at føle,

Til Tak faae at føle,

Tilgavns faae at føle, hvad Kjarlighed var.

Colette. Men, Pierre! Du skulde ikke tage Dig det saa ivrig.

Barbeau (ironisk). Na nei, Du! — Du gav ham vel endogfaa gjerne Dit Samtykke.

Colette. Nei, det gjorde jeg ikke. Men, jeg fjender Landry, han besinder sig nok, naar Du blot giver ham Tid. Lager Du derimod Sagen for heftig, vil han trodse, og bliver blot mere opsat paa at faae Pigen.

Caillaud. Ja, det er ogsaa min Mening. Nei, lad Madelon tale ham tilrette. Det vil hjælpe. Hører Du, Madelon! Kjør op med Dit Skjys, og giv ham det glatte Lag.

Madelon (foragtelig). Jeg? Farbroder! er det virkelig Jeres Alvor? — Nei, jeg holder mig rigtignok for god til at tigge mig Noget paa, og kan desuden ikke hamle op med Uglen i Dyd og Duelighed. Saa foretrækker jeg at give Sylvain min Haand, han vil dog idetmindste sætte Priis derpaa.

Sylvain. Ja, Madelon! det vil jeg. — Ingen

kan elste Dig høiere end jeg, og jeg skal sikkert gjøre Dig lykkelig.

Barbeau. Naa, saa Du vil ogsaa gjøre lykkelig. Jeg troer Fanden plager dem allesammen.

Colette. Men, Pierre! naar nu Madelon vil have Sylvain, og Sylvain elsker Madelon, hvorfor maa han da ikke faae hende?

Barbeau. Fordi Landry skal have hende. Jeg er hans Fader, og vil det saa. Endnu er det da Gudsfelov ikke kommet saa vidt, at Faderen skal lystre Sønnen.

Colette (seer ud af Vinduet). Min Gud, der er han.

Barbeau. Naa, det var jo rart. Jeg er netop oplagt til at tage imod ham.

Sylvain. Fader! vær ikke haard mod min stafsels Brøder.

Barbeau. Vil Dit Flødesfjæg ogsaa give Raad?

Anden Scene.

De Forrige. Landry.

Landry (kold og rolig, hilser taus Alle). Fader! jeg kommer for at tale med Jer.

Barbeau. Saa? (søger at skjule sin Brede, leer ironisk). Ja, jeg vil ogsaa tale med Dig.

Landry (med Bentydning). Moder behøver ikke at gaae, hun maa gjerne høre, hvad jeg har at sige.

Barbeau (ironisk). Hvor Du taler høitideligt? Skal Du reise, eller giftes, eller har Du ellers noget Aparte for, siden Madelon og hendes Farbroer ikke maa høre det?

Landry. Jeg vilde netop bede Madelon om at blive; og hendes Farbroer maa ogsaa gjerne høre, hvad jeg har at sige.

Barbeau. Naa, saa tael i Djævels — Du har altsaa givet en Pige Dit Ord, og vil nu bede om vor Belsignelse. Ikke sandt, saaledes er det?

Landry. Ja, saaledes er det.

Barbeau. Ah, ja nu forstaaer jeg Dig. Det var derfor, Madelon skulde blive. Ja, Du er en fiffig Krabat. Det er hende, Du har givet Dit Ord, og saa skal hun være ved Haanden, for at modtage Belsignelsen.

Landry. Nei, Fader! I ta'er feil. Der er ikke Tale om Madelon; hende tænker jeg slet ikke paa.

Barbeau. Ikke? — naa, det troede jeg dog. Og hvem er da den Lykkelige? Er det maasse en Prindsesse?

Landry (med Betydning til Madelon). Nei, Fader! saa stor Dumrian er jeg dog ikke. Det er —

Barbeau. Naa, min Søn! geneer Dig ikke. Sig os, hvem er det?

Colette. Nei, Landry! sig det ikke.

Sylvain. Bent, Landry! betank Dig endnu et Par Dage.

Landry (efter en Pause, kneiser stolt). Jeg behøver ikke at betænke mig; det er Fanchon Fadette. Vi beder om Eders Belsignelse.

Barbeau (bryder ud). Hvad!? Hende der (peger paa Madelon) har jeg bestemt Dig, og Du understaaer —? Dog, det er ikke værd at ærgre sig. Det er naturligviis Dit Spøg. Og det er en ganske moersom Spøg. Hahaha! (leer og staaer med Brede i Bordet).

Landry (med No). Det er mit Alvor, Fader! Jeg spøger ikke. Og siden I tvinger mig til at tale, saa viid, at jeg under ingen Omstændigheder vil have Madelon, skjøndt hun baade er rig og smuk, og Fanchon er en fattig Pige. Men til mig er Fanchon rig nok, i mine Dine er hun baade den Smukkeste og den Bedste.

Barbeau (træder hen mod Landry). Jeg vil ikke blive vred, og ikke skjænde, det vilde kun gjøre Ondt værre. Du har et stift Sind ligesom jeg, og støde to haarde Stene sammen, give de Ild. Jeg vil derfor tale rolig til Dig, hør Du mig ligesaa rolig.

Landry. Forord bryder ingen Trætte, Fader! Tilgiv mig derfor, om jeg tager Jer Ordet af Munden. For mig maa I tale med Brede eller uden Brede, det hjælper ligelidt. Pigen har nu engang mit Hjerte, hun maa og skal blive min. Det har jeg tilsvoret hende, det har jeg lovet mig selv, og taget Himlen til Vidne paa.

Barbeau (med vanskelig tilkjæmpet Fatning og bedrøvet). Godt! Naar det forholder sig saaledes, er Du ikke mere min Son. — Na ja, naar Alt kommer til

Alt, behøver jo heller ikke en Søn at bryde sig om sin Fader. Faderen har elsket, opdraget ham, havt Sorger og Betyrninger for hans Skyld; men det er jo ikke mere end hans Skyldighed. Gjør Dyret ikke det samme? — Og for denne Piges Skyld offerer Du altsaa Fader og Moder? Ja, værsgo! — jeg skal ikke forbande Dig derfor. Det vilde være uchristeligt, og det vilde hvile tungt paa os Begge. — Men det vil jeg idetmindste love, og love det med en hellig Ed: Min Betsignelse faaer Du ikke, aldrig, aldrig! eller (han leer med Bitterhed) idetmindste ikke før jeg selv anholder om hendes Haand til Dig. Gjør nu, hvad Du vil. Gaae! — (Landry vil svare, men betænker sig, og gaaer mod Døren. Sylvain iler i Veien for ham.)

Colette. Pierre! giv ham dog Tid til at betænke sig. (Barbeau seer forventningsfuld paa Landry. Denne tier mørk).

Sylvain. Landry, min Broder! jeg besværges Dig.

Gaillaud. Fader og Søn bør ikke staae saaledes imod hinanden, Landry!

Landry. Lad mig gaae; det er bedre end at jeg bliver. Jeg kjender Fader, snart kan han ikke længer beherske sig. Himlen veed, at jeg baade elsker og ærer ham og Dig Moder, men, nu at svingte Pigen, vilde være Feighed. Det Ord, jeg har krævet Gud til Vidne paa, tager jeg ikke tilbage for Menneskenes Skyld.

— Jeg gaaer nu, og I seer mig ikke, før Fader faaer En lille Her.

andre Tanker, og selv beder Fanchon om at skjænke mig sin Haand. Ja, Fader! I sagde det Ord i Hidfighed, men jeg tager det op som Alvor, og jeg sætter min Lid til, at det engang skeer. — Indtil da: Farvel Fader, farvel Moder! — Farvel Alle! (styrter ud).

Caillaud. Landry!	} (Paa engang; ville iles efter ham).
Sylvain. Broder!	
Colette. Min Son!	

Barbeau (med bydende Stemme). Stands! — Han er affted. Godt! — Lad ham blive borte. Og Ingen her i Huset understaae sig at nævne hans Navn, før han frivillig indfinder sig. Han er ikke længer min Son.

Colette. Herren tilgive Pigen den Ulykke, hun bringer over vort Huus. — Pierre! det bliver min Død. Jeg holder det ikke ud.

Barbeau. Hvad forlanger Du af mig? — Ja, jeg veed det, men det skeer ikke. — Og Pigen — (arbejdet af en Tanke). Ja, Colette! for Din Skyld vil jeg gjøre et Skridt endnu, men det bliver ogsaa det sidste. Jeg vil gaae til Hexen. Jeg vil love hende at sørge for Pigen; men bort maa hun. Den Gamle holder af Penge, for dem gjør hun Alt. Giv mig min Hat og min Stof, og jeg gaaer strax over til hende.

Colette. Tak, Pierre! — Gud velsigne Dig for det.

Sang XIV. (Ensemble).

Mel.: (Arrig slog Stærkoder Kynter paa —).

Barbeau: Heren jeg troer nok saa nøie at kjende,
 At hun for Penge vil sværge mig til
 Datteren hurtig fra Hjemmet at sende.
 Saa tør jeg haabe, jeg har rundet Svil.
 (Til Caillaud) Er Uglen først sløiet, jeg haaber Hr. Ven!
 At Drengen de Galsfaber glemmer igjen.

Colette og
 Sylvain: Heren han mener saa nøie at kjende,
 At hun for Penge vil sværge ham til
 Datteren hurtig fra Hjemmet at sende.
 Neppes, af neppes dog nytte det vil.
 Thi drog over Land og Vove hun end,
 Si Landry sin Kjærlighed glemmer igjen.

Caillaud
 og
 Madelon: Heren han mener saa nøie at kjende,
 At hun for Penge vil sværge ham til
 Datteren hurtig fra Hjemmet at sende.
 Heren jeg frygter dog narre ham vil.
 Og sløi ogsaa Uglen, han glemte ei den,
 De Galsfaber glemmer han aldrig igjen.

Caillaud (til Madelon). Na, hvad vente vi
 efter. Høire om, Marsch! (Alle gaar).

Changement.

Den gamle Fadettes Kammer med tarveligt Bohave. I
 Baggrunden et Vindue, Døre til høire og venstre. Paa
 Bæggene Urter og Klaffer. Fadettes Stol ligger paa
 en Stol.

Tredie Scene.

Jeanet (kommer fra venstre).

Naar de har Hemmeligheder at tale om, skal jeg altid gaae. Ja, for naar jeg vidste det, var det jo rigtignok ikke længer nogen Hemmelighed. — De troe Alle, at jeg er dum. — Jovist. Nei, — jeg seer Alt, hører Alt og siger Alt, — det vil sige, naar jeg vil. Naar jeg ikke vil, oho! — saa vil jeg ikke. — Jo, jeg har seet det. Tvillingen, han den Rjonne, elsker Fanchon, og hun elsker ham igjen. Men see om jeg har sagt det til Nogen. — Nei, Moder, hun skal nu være den Sidste, der faaer det at vide, for hun kan ikke udstaae Barbeau eller Nogen af hans. Og det kan jeg da heller ikke, imdtagen Landry; ham kan jeg godt lide, for han holder af Fanchon, og har taget hendes Parti mod de Andre. — Der kommer de, ja, jeg vil dog see at faae lidt af deres Hemmelighed at vide. Her vil jeg skjule mig. (Skjuler sig).

Fjerde Scene.

De Forrige. Fadette. Fanchon (fra venstre).

Fadette. Nei, Fanchon! det gaaer ikke an. Naar Du tager bort, hvem skal da trøste mig, naar jeg er bedrovet, hvem skal pleie mig, naar jeg er syg, og læse høit for mig i de deilige Bøger? — Nei, nei, Du maa ikke reise. Jeg holder det ikke ud.

Fanchon. Jeg maa bort.

Fadette. Og hvor vil Du hen, mit stakkels Barn? — Ingen bryder sig det mindste om Dig, Ingen i den hele vide Verden, undtagen Din gamle Moder.

Fanchon (med Bølelse). Jo En; — der er En, som elsker mig høiere end Du.

Fadette. Som elsker Dig høiere end jeg. — Min Gud! (grebet af en Tante) jeg vil da ikke haabe — Fanchon! see paa mig. Du bliver baade bleg og rød. — Al, saa er det altsaa skeet, det som jeg frygtede.

Fanchon. Ja, Moder!

Fadette. Bee mig, Arme! — Altsaa, — hun ogsaa. — O mit Barn! Du vil blive evig ullykkelig — som jeg.

Fanchon. Nei, Moder! det er just af den Grund jeg vil bort, ud i den vide Verden, hvor jeg hverken seer eller hører ham; saa glemmer jeg ham maasse.

Fadette. Nei, mit stakkels Barn! Kjærlighed glemmer man ligesaa lidt som Had. Men hvem er det, Du elsker?

Fanchon. Det, — det kan jeg ikke sige Dig. —

Fadette. Det er altsaa en snavs Karl, en Landstryger.

Fanchon. Nei, nei! det er en smuk, en brav Karl.

Fadette. Men fattig, ikke sandt? — fattig! — Haha! det er derfor Du er bange.

Fanchon. Han er rig, meget rig.

Fadette. Saa vil han kun gjøre Nar af Dig.

Fanchon. Nei, det vil han ikke. Han har svoret, at ville begjære mig til Kone af Jer og af sin Fader.

Fadette. Rig og smuk; han bryder sig ikke om Folke=Snak, og vil gifte sig med Dig. Ja, det maa være en brav Karl. Nu, mit Barn! saa skal Du ogsaa have ham, det lover jeg Dig. — Men hvem er denne sjeldne Fugl?

Sang XV.

Mel.: Endnu har vi Sommer.

Fanchon.

O, Du! som saa hjærlig vil stille Hjertets Savn,
O, Moder! jeg vover ei at nævne Dig hans Navn.
Jeg frygter, jeg frygter, —

Fadette.

Du frygter, hvi saa?

Fanchon.

Paa mig Du vil vredes.
Jeg veed ei, hvorledes
Jeg Ordet over Laberne skal faae.

Fadette.

Du hørte mit Løfte. Du kjender mig, jeg troer
Saa godt, at Du veed, jeg aldrig svigtede mit Ord.
Tbi sig mig det ærligt!

Fanchon.

O, vær ikke vred!

Fadette.

De Dmsføb mig kjeder. —

Fanchon.

Han hedder, — han hedder —

O nei, det er en reen Umulighed.

Fadette. Men, hvad skal det betyde? Hvem er det, Fanchette? — Er han som Du siger, og mener Dig det ærlig, saa skal han blive Din, før Lovet falder, det tilsværger jeg Dig, lad ham saa hedde hvad han vil. Kun En undtager jeg, En Gnefte — og hans Twillingbroder. Thi ved dem klæber der Forbandelse.

Fanchon. Moder! I seer saa vild ud. — Navnet vil ikke over mine Læber. Jeg kan ikke sige det.

Jean (træder frem). Naa, saa kan jeg. — Ja, hun har Ret, han er smuk og brav, — det er Landry Barbeau.

Fadette. Altsaa netop ham, — den Gnefte! — o, min Gud! — (hun synker om paa en Stool, derpaa springer hun rask op). En Barbeau skulde have Dig til Kone? — nei, aldrig! — Fanchon! det er umuligt, det kan ikke skee. — Du veed altsaa ikke, at —

Fanchon. Jo, Moder! jeg veed, at der er en Hemmelighed mellem Dig og Barbeau; men jeg vil ikke vide, hvad det er. — Det ahnede mig, at det vilde komme dertil, og derfor er min Beslutning taget. Jeg maa bort, strax. Kommer han, som han har lovet, og jeg atter faaer ham at see, hvem veed om saa Mo-

bet ikke svigter mig. Nei, nei! jeg vil ikke kunne udholde at see ham ulykkelig.

Fadette (med frygtelig Glæde). Ulykkelig! Hvad siger Du? Han vil blive ulykkelig, hvis han ikke faaer Dig? Og han er Faderens Yndling. Faderen vil altsaa ogsaa blive ulykkelig. Ja, saa reis, — tag bort! — Til Byen skal Du, til Borgmestren. Du behøver blot at sige, Du er en Datter af den gamle Fadette. Den stolte, fornemme Herre vil nok skaffe Dig i Huset hos nogle skikkelige Folk, hvor jeg kan besøge Dig. Men det maa skee i al Himmelhed. Ingen, slet Ingen maa ahne det Mindste derom.

Jean (affides). Til Borgmestren? — Gud veed om Moder er rigtig i Hovedet (Det banker.)

Fadette (til Jeanet). See, hvem det er, der kommer her saa tidlig. Sagtens En, der trænger til Hjælp; — ja, saa er man god nok.

Jean (gaaer ud, og vender hastig tilbage). Moder, Moder! hvem mener I der staaer udenfor? Barbeau selv, den gamle Barbeau, han vil tale med Jer.

Fanchon. Hans Fader! — o min Gud!

Fadette. Han vil tale med mig. — Han! med mig? — Godt! — gaae, gaae ind og gjør Dig færdig til Reisen, og (til Jeanet) gaae Du med, og hjælp hende. I har ikke godt af at høre, hvad jeg har at tale med Pierre Barbeau om. (Fanchon og Jeanet gaae ud til venstre. Fadette tager sit Slør paa, og aabner Døren

til høire) Og kom nu kun, Pierre Barbeau! — Ende-
lig skulle vi to snakke Gammelt sammen.

Femte Scene.

Fadette. Barbeau.

Barbeau. Naa, hvorlænge skal man vente?

Fadette. Na, Pierre Barbeau! naar I gaaer,
er jeg bange for, I siger, at I er kommet her tidsnok.

Barbeau. Ja, lad os springe over alle Sprik-
vorter og Talemaader, og komme til Sagen.

Fadette. Ja, lad os det.

Barbeau. Jer dumme Datter har forheyet min
Landry. Han vil giftes med hende. Moer Fadette!
man kalder Jer den kloge Kone, og jeg vil troe, I er
det, naar I gaaer ind paa mit Forslag.

Fadette. Pierre Barbeau! Eders Søn Landry
har forheyet min Datter Fanchon, han vil giftes med
hende. (med Foragt) En Barbeau vil giftes med min
Datter. Hahaha!

Barbeau (affides). Hun vil ærgre mig; men det
bliver der ikke Noget af. (hoit) Naa, I indseer selv,
at det ikke lader sig gjøre. Ja, gjør hvad I kan, for
at hindre det, og det skal ikke komme an paa en Slump
Penge. Pierre Barbeau er ikke kneben af sig. — Jeg
har taget en Pose med, — der (sætter den paa Bordet).
Det er Sølv, og den er Eders, naar I vil staae mig
bi. Det er mange Penge, hvad?

Fadette. Penge, og altid Penge. Nu ja, jeg bruger Penge, jeg vil gjerne have Penge, mange Penge, dog ikke til mig selv, men til de stakkels Børn, hvem Alle forstøde. Men en Meeneders Penge kan jeg ikke bruge, ved dem klæber Forbandelse.

Barbeau. Er I gal?

Fadette. Nei, jeg er ikke. Men det var ikke langt fra, jeg var blevet det. — I kaldte mig den kloge Kone, ja, I skal faae Beviser paa, at jeg er det. — I har altid skyet mig, ligesom jeg Eder, og det gjorde I Ret i, skjøndt I ikke kjendte mig. I er jo den for sin Rigdom og sin Redelighed saa høit ansete Pierre Barbeau. — Hahaha! — Redelighed! — Nei, en Be drager, en Meensvoren er I, og ikke en redelig Mand.

Barbeau. Hvor tør I understaae Jer, at —

Fadette. Na jo, jeg kjendte Jer for en 20 Aar siden. Da var I en statelig Karl, som Jer Son Landry nu. I elskede en stakkels forældreløs Pige. Kan I huske Manon Renaud?

Barbeau. Hvad mener I? Hvad siger I?

Fadette. Ah, I bliver jo saa hvid som et La gen. Saa har I dog en Smule Samvittighed tilbage, skjøndt det er vist kun flint. — Ja, I elskede hende, og (bevæget) hun, hun elskede ogsaa Jer, og troede Jer, du I svor. Den redelige Pierre Barbeau havde lovet hende Egteskab, ikke sandt? — men paa samme Tid friede han til den rige Colette fra d'Artois. Den retsskafne Mand tilsvor den stakkels Manon at gjøre hende til

sin Kone, og dog havde han kun til Hensigt at forføre hende. — Og hun elskede Jer høit, det vidste I godt, saa I havde maasse endda naaet Eders Hensigt. Men til al Held fik hun at vide, I havde friet, og faaet Ja hos en Anden. — Da hun saa kom og erindrede Jer, om, hvad I havde tilsvoret hende, saa lagde I Penge paa Bordet ligesom idag. I havde betænkt Jer, sagde I, og hun kunde drage ud i den vide Verden, og forsøge sin Lykke med Pengene. — Men hun fastede Pengene for Eders Fødder, ligesom jeg nu gjør (kaster Pengene til ham), og hun græd, og vandrede som en Betlerse ud i Verden.

Barbeau (ryftet). Det er sandt, det er sandt. Hvad er der blevet af hende?

Fadette. Hun vilde tage Tjeneste. Men I havde bragt hende i Banrygte, saa Ingen paa Egnen vilde have hende, skjøndt hun var uskyldig som min Fanchon. Priisgivet Nød og Glendighed, vankede hun om fra Sted til Sted, til hun traf paa en Flok Tattere, der havde mere Medlidenhed med den stakkels Pige end den redelige Mand. Hende, hvem de traf liggende paa Beien, gav de Føde og Klæder, og de lærte hende at kjende alle Slags Urter og hemmelige Kunstner. Saa blev hun gift med en Mand fra Lyon. Han spillede og drak, og et Aar efter løb han fra hende. Noget efterlod han hende dog: en Søn af et tidligere Ægteskab, og en nysød Datter. — See, det var den Lod, I havde beredt Manon Renaud.

Barbeau. Min Gud, min Gud! Den Staffel!
 Fadette. Tilfids vendte hun med Børnene tilbage til sin Hjemstavn, og levede der af hvad Zigeunerne havde lært hende. Hun helbredede Mange, og blev til Tak foragtet og hadet. — En rig Mands Søn forelskede sig i hendes Datter, han vilde gifte sig med hende, og gjøre hende ligesaa ulykkelig som hans Fader havde gjort hendes Moder. Men denne Datter havde en Moder, der vaagede over hende. Og hun sagde til Bedrageren: min Datter skal sør favne Døden end Meenederens Søn, jeg affhyer Dig og Din hele Yngel. — Sønnen hed Landry Barbeau, — Faderen er Du, Pierre Barbeau! — og den ulykkelige Manon Renaud — hun staaer her.

(tager hurtigt sit Stør af.)

Barbeau. Store Gud!

Fadette. Ja, see, — see kun rigtig paa dette Ansigt, der er furet af Sorgen; betragt disse matte Dine. Ikke sandt, saadan saae Manon Renaud ikke ud, da I sidst saae hende? — Naa, Pierre Barbeau! havde jeg saa Ret, da jeg sagde, at I var kommet her tidsnok? — Men jeg vil ikke mere see Jer for mine Dine, og Eders Søn skal aldrig saae min Datter at see, det sværger jeg Eder til.

Sjette Scene.

De Forrige. Landry. (siden) Fanchon.

Landry (træder rask ind. Han har hørt de sidste Ord, men seer ikke strax sin Fader). Og tiltrods for Jer,

tiltrods for Enhver vil han see hende. (seer Barbeau).
 Min Gud! I her, Fader? — Jeg tør altsaa haabe.
 — I har skiftet Sind.

Fadette. Men jeg har ikke skiftet Sind. — Jeg
 har Jer nu begge for mig, saa hør mig: Landry Bar-
 beau! I skal ikke faae min Datter, saalænge jeg lever,
 og kan udtale en Forbandelse. Pierre Barbeau's Søn
 kan ikke tillige være Manon Renaud's. — Fader og
 Søn, nu kan I gaae!

Barbeau (bedende). Manon! — min Søn hø-
 rer derpaa.

Fadette. Har Du ikke fornærmet mig, og ladet
 Gud høre derpaa.

Landry. Men, hvad er her gaaet for sig? Jeg
 fatter det ikke.

Barbeau (vildt). Du hører hendes Forbandelse.
 Kom, min Søn, kom, og bliv hos Dine Forældre!

Landry. Nei! — jeg har svoret at blive Fan-
 chon's Mand. — Uden hende kan jeg ikke leve, uden
 hende bliver jeg ikke her.

Fanchon (kommer ind med en Byldt. Hun er reise-
 klædt og har hørt Landrys sidste Ord). Jo, Landry! Du
 bliver.

Landry (styrter jublende mod hende). Fanchon, min
 Fanchon! —

Fanchon (viser ham venlig tilbage). Ja, Landry!
 Du vil vende tilbage til Dine Forældre. Min kan
 Du dog ikke blive.

Landry. Fanchon! ogsaa Du tager Parti imod mig. Men uden Dig kan jeg ikke leve, uden Dig ingen Lykke.

Fanchon. Vær Mand! — Jeg vilde taget bort strag og i al Hemmelighed, for at spare os Afskedens Smerte. — Min Gud, Du skjæler Dit Ansigt i Dine Hænder, Landry! Du græder. Anuus ikke mit Mod, jeg behøver det maasse mere end Du troer. Jeg forlader min stakkels Moder, min Broder, og jeg forlader (synker i hans Arme) Dig, min elskede Landry! — Ak, det er som mit Hjerte skulde bryde. Men det maa jo saa være, Landry! Og, naar jeg ikke kommer afsted idag, — strag — (udbryder i Graad) saa kommer jeg aldrig herfra.

Landry. Fader! Fadette! Kan I see dette, uden at føle Medlidenhed. Har I da aldrig elsket?

Barbeau. Landry! mit Hjerte lider; — men, det kan ikke ssee, det kan ikke.

Fadette. Nei, det kan ikke ssee. En Forbandelse staaer uroffelig mellem Eder. Og en Forbandelse er som Blod, ingen Betsignelse kan afvadske den.

Fanchon. Der hører Du, Landry! — Vi maa skilles, og vi vil skilles. — Men et Haab har vi. Tid og Adskillelse kan forandre Meget. Maasse forandre de Dit Sind, maasse formilde de deres Hjerte. Bedbliver Du at være mig tro, saa kom her tilbage om 2 Aar, og jeg skal da ogsaa være her. Er det en Aftale, Landry?

Landry. Ja, Fanchon! I dag om 2 Aar sees vi her. Og er jeg her ikke, saa er jeg ikke mere blandt de Levende, men venter histoppe.

Fanchon. Og der skal Du ikke vente længe, Landry! — Lad dette Haab være vor Trost. — Kun en Bøn endnu. Sværg, at Du hverken vil følge efter mig, eller søge at faae at vide, hvor jeg drager hen. Afskeden er tung nok idag.

Landry. Ja, Fanchon! det lover jeg Dig.

Fanchon. Saa, lev da vel, Moder!

Fadette. Min Fanchon, mit Barn! det maatte saa være. Tilgiv mig. Du seer mig snart. Herren være med Dig.

Fanchon. Og ogsaa J, Pierre Barbeau! lev vel. Og tilgiv mig den Kummer, som jeg mod min Billie har tilføiet Eder. — Jeg elskede ham saa høit. (Barbeau vinker ad ham med bortvendt Ansigt).

Landry. Fader! Jeg gaaer ogsaa. Har Du ikke et Ord til Afsked?

Barbeau. Nei, der er formegen Bitterhed i mit Hjerte. Gaae! Herren tilgive Dig, og føre Dig angrende tilbage (vinker ad ham med bortvendt Ansigt).

Fanchon. Og nu for sidste Gang, farvel Landry! — Tak for Din Kjærlighed. Jeg tager den med mig. Den skal være min Ledsager om Dagen, min Drøm om Natten. Om 2 Aar! — Levvel! —

Landry (trykker hende til sit Hjerte). Fanchon, — o Gud! —

Janchon (river sig løs). Farvel! — Gaae Du den Vei (peger til høire). Jeg skal denne (gaaer henimod venstre. Landry gaaer mod høire. Naar Begge ere ved Døren, vende de om, ile mod hinanden, Omfavnelse). Farvel, Farvel! — (ud).

Landry. Om 2 Aar! — (ud til høire).

Barbeau (er sunket ned paa en Stol, og har skjult sit Hoved i sine Hænder. Han seer nu op). Min Søn, min Søn! (vil ile efter ham, seer Fadette, der træder imod ham). — Er Du nu hævnnet?

Fadette (retter sig i Beiret, med stigende Triumph). Ja, — jeg er hævnnet. — Thi vel er jeg forladt og barnløs; mit Barn er reist, men det er Dit ogsaa. 20 Aar er det siden Du jog mig bort, og jeg udslyngede Forbandelsen over Dig; først idag opfyldes den. — Ja, Pierre Barbeau! Nu er jeg hævnnet. Gaae! vi sees aldrig mere. (hun vinker med Haanden).

Barbeau. Min Landry! min Søn! — (han vakler tilintetgjort ud).

Fadette (seer et Dieblit triumpherende efter ham med hævet Arm, derpaa falder hendes Die ud gjennem Binduet, og med Udraabet): Mit Barn, mit Barn! — (synker hun afmægtig sammen).

femte Act.

(Foregaaer 2 Aar senere.)

Plads foran Barbeaus Huus. — Til høire i Forgrunden Huset, med en Bænk foran. Til venstre i Mellemgrunden en Bei der gaaer tværs over Scenen.

Første Scene.

En Sergeant. En Jouave. (siden) **Stienne** (kommer ud af Huset. En Afdeling Jouaver kommer syngende fra Veien.)

XV.

Chor.

1.

(Mel.: partant pour la Syrie.)

Did hvor Hyænen hylér,
 Dg Dadelpalmen groer,
 Dg Drkenens Kabyler
 I Klippens Hule boer,
 Vi nys lod Drnen slagre,
 Et Slag paa Sletten stod.
 Vi vanded' golde Agre
 Med mauriff Hjerteblod.

Jouaven. Naa, Colin! kan vi snart vente at komme i Dvarteer. Jeg synes, vi har marscheret nok idag.

Sergeanten. Giv Tid, Børn! saasnart vi finder Fogden her i Byen vil han anvise os det. Vor Jouveer sagde, han skulde boe ad denne Kant. Maaffe er det her?

En lille Ser.

Zouaven. Der kommer En, vi kan spørge.

Sergeanten. Hør Du, Landsmand! hvor boer Fogden Berton?

Etienne. Maa jeg spørge, hvor er I fra?

Sergeanten. Du hørte nok ikke, hvad jeg spurgte om?

Etienne. Jo, — Berton, han boer nede ved Skoven, skraas over for Sylvain.

Sergeanten. Sylvain?

Etienne. Ja, Sylvain, der er gift med Madelon. — Ja, sikken et Uheld, at hun skulde miste Farbroer og Barn paa een Dag.

Sergeanten. Men det var Berton, vi spurgte om. Hvor er det saa han boer?

Etienne. Ja, det er ogsaa sandt. — Seer I, naar I bare gaaer til venstre, og holder Jer langs Hegenet, kommer I til et Led, saa gaaer I lidt til høire, og dreier om et Hjørne tilvenstre, saa kan I aldrig tage fejl af Bertons. Men vaer Jer vel for Hunden, — den bider, skal jeg sige. — Kjender I ham maaske?

Sergeanten. Hunden?

Etienne. Nei, jeg mener Manden. — Det er ellers pene Folk, Berton's. Sikken Levemaade der vanker! Vi var der forgangen til Gilde, og fik en Skinke, naa! — (gjør Smæk med Tungen). Jeg siger Ingenting.

Sergeanten. Ja, Tak! skal Du have, men det er ikke for at spise, vi kommer hos ham. Vi er paa

Marschen hjem fra Algier, og skal indquarteres her i Egnen.

Etienne. Gillemand! kommer I saa langveis fra, saa maa I være grumme sultne — og trætte, hvis I ellers har gaaet hele Veien.

Sergeanten. Nei, vi har ogsaa seilet lidt.

Etienne. Naa, saa I har ogsaa seilet. — Men siden I har været der, har I sagtens seet vor Søn Landry. Han gif derover for et Par Aar siden.

Sergeanten. Jer Søn? — Hvad hedder Du?

Etienne. Etienne Mathieu.

Sergeanten. Mathieu? — Nei, ham fjender vi ikke.

Etienne. Nei, han skal nok ogsaa være død derovre. De har naturligviis sultet ham ihjel. For det skal være forfærdelig saa ussel en Levemaade man byder Soldaterne der. Gud frie mig for nogenfinde at blive Zouave!

Sergeanten. Na, man har det endda ikke saa galt. — Nu kan Du vise os lidt paa Wei, saa skal jeg fortælle Dig, hvordan det gaaer til i Felten. Kom Kammerater!

Etienne. Naa lad gaae! (Soldaterne marschere af, syngende 2det Vers).

Chor.

2.

Nu hjemad Drnen iler;

Men paa sin høie Flugt,

I Dag den her sig hviler
 Alt nyde Seirens Frugt.
 Og Ynglinger og Viger,
 Og Oldinger og Børn
 Et stolt Velkommen siger
 Til Frankrigs Keiserørn.

Anden Scene.

Barbeau. Colette (komme ud fra Huset og see de Bortdragende).

Barbeau. Hvad var det? Jeg hørte Musik. —
 Soldater — Seer Du, Mutter? — Hvor mon de
 kommer fra?

Colette. Saa, Du veed ikke, vi skal have Ind-
 kvartering.

Barbeau. Indkvartering!?

Colette. Ja. Det er det femte Jouaveregiment,
 der skal overnatte her i Byen.

Barbeau. Naa, for mig gjerne. Saa sørg for,
 at Alt er rede til at tage imod dem, vi skal have.

Colette (nølede). Jouaverne kommer nok fra
 Algier?

Barbeau (reiser sig heftig). Fra Al—gier. (sætter
 sig igjen efter en indre Kamp). — Ja, de kommer fra Algier.

Colette. Skal vi ikke gaae lidt ned i Byen,
 Pierre? — Jeg kunde have Lyst til at see dem, de
 fjæffe Karle, de skal have udmærket sig derovre. Og
 der skal være Nogle blandt dem, som er her fra Egnen.

Du husker nok Antoine og Raubin; ja, der er nok fleer endnu —. Maaske kunde man spørge dem — Du veed nok —

Barbeau. Jeg har Intet at spørge om.

Colette (med Bøven). Intet! Birkelig, Pierre!
— slet Intet?

Barbeau (mørk). Nei, slet Intet. (resigneret).
Naa, Mutter! kan det forresten more Dig, saa kan vi jo gjerne gaae ned og see paa dem, og høre lidt paa Musikken. — Sylvain og Madelon maae vel snart være her, de har jo lovet at besøge os idag i vor Gensommelighed. — Ja, lad os see de tappre Folk, saa kan vi — (besinder sig) — saa kan vi høre paa Musikken; jeg, — jeg holder meget af Musik.

Colette. Saa vil jeg blot gaae ind, og give Suzon Bæsed. Kommer Madelon imidlertid, kan vi tage hende med, det vil opmuntre hende, den Stakkel! Hun er saa forknytt, siden hun mistede sin lille Denise. (hun gaaer ind i Huset).

Tredie Scene.

Barbeau (ene).

Ja vist er Madelon forknytt. — Ja, giver Vorherre Folk meget, saa tager han ogsaa meget. (sukker).
— Og man maa bære det som man bedst kan. Men de er unge, saa gaaer det endda nok — (syrger).

Sang XVI.

(Mel.: En yndig Eg. Af Elisa.)

Lad Havets Bølge storme vild og vred,
 Lad Himlens Storme bølge frem med Balde,
 Det unge Træ vil vaande sig derved,
 Vil fuld af Frygt mod Jord sit Hoved halde.
 Har Stormen lagt sig, høit i Skovens Sal
 Det kneiser atter, glemmer brat sin Klage.
 Saa gaaer det os. — Hver Hjertesorg, hver Qual,
 :: Forvindes hastig i de unge Dage. ::

Men bruser Stormen frem i vilden Leg,
 Med stærke Vingeflag; — og stander ene
 Paa øde Slette da en gammel Eg
 Med løvrig Krone og med seige Grene;
 Den frummer ikke Nyg, den kneiser op,
 Den trodsjer Vind og Veir, selv Lynets Flamme;
 Men Stormen iplintrer grumt dens grønne Top,
 :: Dg knuser med sin Kraft den gamle Stamme. ::

Ja, er man gammel, og alt Haab sluffet, saa — (synker hen).

Fjerde Scene.

Barbeau. Colette (kommer ind).

Colette. Nu er Alt i Orden, Pierre! — Suzon fortalte mig Nyt. Kan Du gjætte, hvem de har begravet imorges derovre paa Kirkegaarden?

Barbeau. Naa, — igjen En?

Colette. Den gamle Fadette.

Barbeau. Hvad siger Du? — begravet — og

jeg vidste ikke, hun var død, — ja ikke engang, hun var syg. — Altsaa Manon — den gamle Fadette — er død — (aff.) Naa Gudse — nei, det var syndigt — Men vist er det, — det har lettet en svær Steen fra mit Hjerte. — (høit) Hvad skal der nu blive af Børnene?

Colette. Ja, Vorherre maa vide det. Fanchon skal være kommet hertil for et Par Dage siden, og have pleiet Moderen saa kjærlig i hendes sidste Diebliske, har Præsten fortalt.

Femte Scene.

De Forrige. Suzon. (siden) Fanchon.

Suzon (til Barbeau). Der er en ung Pige derinde, som gjerne ønskede at tale med Jer.

Barbeau. Hvem er det?

Suzon. Det veed jeg ikke. Hun er i Sorg.

Barbeau. I Sorg! (farer op). Jeg vil ikke see Nogen i Sorg. Jeg har selv nok deraf.

Suzon. Hun siger, hun kommer med Budskab fra Borgmestren i Byen.

Colette. Saa gaaer det da ikke an, at vise hende bort.

Barbeau. Naa, saa lad hende komme herud. (Suzon gaaer ind. Fanchon, simpelt men smagfuldt klædt, kommer ud). — Hvormed kan jeg være til Tjeneste? Værsgo og tag Plads.

Fanchon. I kjender mig vel ikke mere? (Hun tager Sløret af).

Barbeau. Nei — skjøndt Stemmen —

Colette. Jesus Maria! det er dog vel ikke Ja—?

Fanchon. Jo, det er netop mig: Fanchon Fadette.

Barbeau (mørk). Hvad vil I her hos mig, — i mit Huus? —

Colette. Synet af Jer gaaer mig som et Dolkeskød gennem Hjertet. Hvad vil I? Her finder I ikke den I søger, og som vilde ønsket Jer Velkommen.

Fanchon. Min Gud! — Landry! Hvor er da han?

Barbeau (heftig). Hvem spørger I om? — Det Navn maa Ingen udtale her. Ingen, hører I? (fatter sig) — Men I havde et Budskab til mig fra Borgmestren, det har jeg endnu ikke hørt.

Fanchon. Nei. — Men forinden maa jeg idag, ligesom før 2 Aar siden, bede Jer og Eders Kone tilgive mig al den Sorg, jeg har forvoldet Eder. — Ja, I seer mig i Sorg, men efter Jer Tale at dømme, vil jeg faae dobbelt Sorg, inden jeg forlader Eders Huus.

Barbeau. Var det ikke Andet, I vilde?

Fanchon. Jo, jeg har her 2 Breve. Det ene er fra Borgmestren, det andet (sagte) fra Manon Renaud. (Barbeau ytrer Bevægelse). Hun skrev det kort før hun døde, og bad mig levere det i Eders egne Hænder.

Barbeau. Gaae Du lidt ind, Mutter! Jeg har Noget at tale med Pigen om.

Colette (sagte til Fanchon). Hvis Du skaffer en Forsoning tilveie mellem Fader og Søn, vil jeg tilgive Dig disse 2 Aar, og elske Dig som min egen Datter. Ja, gjør det, og Herren vil velsigne Dig derfor. (ud).

Sjette Scene.

Barbeau. Fanchon. (siden) Jeanet.

Barbeau. Vi er ene. Lad mig nu faae Brevene.

Fanchon. Dette er fra Borgmestren. Han har taget sig faderlig af mig, og skaffet mig i Huset hos nogle brave jevne Folk, hvor jeg nu har tilbragt 2 Aar.

Barbeau (aabner og læser Brevet). Sm, hm! — det er næsten for megen Ure. — See, see — Borgmestren røser Jer svært. I har været en slittig, sødelig Pige, og lært meget i de 2 Aar, siger han. Familien vil nødigt af med Jer. — Naa, det glæder mig for Jer, Fanchon! — Bedre seent end aldrig. (betænker sig). Men her kommer I dog 2 Aar for silde. — Brevet fra Jer Moder? —

Fadette. Her er det. Det var det sidste, hun skrev.

Barbeau (læser med stigende Bevægelse). „Pierre! „jeg føler Døden nærme sig, og naar Du læser dette, „ligger jeg i min Grav. Du har forspildt mit Liv, „jeg har hævnnet mig, og skaffet Dig Sorg. Mit sidste

„Ord til Dig skulde været en Forbandelse; men mit
 „Sind er formildet. Fanchon sidder grædende ved min
 „Side. Og naar man selv snart skal staae for sin
 „Dommer, betænker man sig paa at dømme Andre.
 „Derfor, Pierre, tilgiver jeg Dig alt det Onde, Du
 „har gjort mig. Tilgiv Du ligeledes hende, der snart
 „ikke er mere. Vær god mod min Fanchon, og tag Dig
 „ogsaa af den stakkels Jeanet, beskyt dem efter min Død;
 „og Gud vil lønne Dig derfor, han være med os Alle.
 „Manon Renaud.“ — Stakkels Manon!

Fanchon (græder). Min stakkels Moder!

Barbeau. Græd ikke, Fanchon! — Din Moder
 har testamenteret Dig til mig. Og da Du er blevet
 saa brav og vakker en Pige, vil jeg tage mig af Dig,
 som Du var min Datter, min Slægting. — Siden
 Sylvain er blevet gift, har jeg jo ingen Børn mere.

Fanchon. Men, Landry! — har I Intet hørt
 fra ham? Jeanet har fortalt mig, at han var gaaet i
 Krig.

Barbeau. I et Aar har jeg nu Intet hørt;
 men Intet siger jo Alt. Fanchon! Du er den Gæste,
 der har vovet at nævne hans Navn her. Det var første
 Gang i 2 Aar, og det bliver ogsaa sidste.

Fanchon. Ja'er Barbeau! om I saa aldrig
 saameget forbyder mig at tale om ham, kan jeg ikke ad-
 lyde. Landry er ikke død. Var han død, vidste jeg
 det samme Time. — See ikke saa mørk paa mig. Da
 Landry og jeg skiltes, aftalte vi at træffes her om 2

Mar. I dag er Tiden omme; jeg har holdt mit Ord, han vil ogsaa holde sit. — Og hvis han ikke kommer —
Barbeau. Saa har jeg Ret.

Fanchon (bedrøvet). Nei, — saa har han glemt mig. (fatter sig). Men, jeg har endnu en Bøn til Jer, Barbeau!

Barbeau. Tael, Fanchon! — og saa sandt jeg kan, skal jeg hjælpe Dig.

Fanchon. Den Nat, Moder døde, var jeg alene med hende. Hun gav mig en lille Nøgle, og sagde til mig: „Fanchon! naar Du har luffet mine Dine, saa „gaae ned i Kjelderen, der staaer en Kiste, i den vil „Du finde en Brevtaske. De tre Fjerdedele af hvad „der er i den tilhører Dig, og Resten Jeanet. — Der „er desuden tre smaa Kasser, de tilhører Dig alene, „det er Eders Arv. Men lad ikke Rettens Folk faae „fat i Pengene, saa bliver der Intet tilovers til Jer. „Gaae til Pierre Barbeau, og bed ham tage sig af „Eders Penge for min Skyld.“ — En Time efter var hun død. Jeg har gjort som hun befalede. Her er Brevtassen, tag den i Forvaring.

Barbeau (aabner den, og tæller). Men, Gud bevares! — det er jo en heel Formue. Naa, — det glæder mig for din Skyld, Fanchon! saa meget mere som Borgmesteren tillige sfriver mig, at Du er blevet saadan en vakker Pige.

Fanchon. Ja, er jeg blevet det, kan jeg takke

Landry derfor. Jeg tænkte jo kun paa ham, og paa at rette de Feil, han havde gjort mig opmærksom paa.

Barbeau. Gjorde Du det, mit Barn? — Nu, med Hensyn til Pengene, skal jeg tænke over, hvem jeg skal anbefale Jer til Formynder.

Fanchon. Vil I virkelig være saa god, saa behøver I ikke at tænke længe efter. — For jeg kjender En, og I finder neppe Noget bedre.

Barbeau. Hvem er det?

Fanchon. Jer selv!

Barbeau. Jeg?

Fanchon. Ja, Barbeau! I vil, ikke sandt? Jeg seer, I svarer ja. Det vil gjøre os to Forældre løse saa lykkelige, og Moder vil glæde sig i sin Himmel. Jer Haand! I slaaer til?

Barbeau (betænker sig). Ja, nu seer jeg, man havde Ret, naar man sagde, at Du forstod Dig paa de sorte Kunster, og kunde faae Folk til, hvad det skulde være. Naa, saa i Guds Navn da, lad mig være Din Formynder (Jeanet er kommet ud) — og Din med, min Dreng! (Crækker først hende Haanden, derpaa Jeanet.)

Jean. Tak, Barbeau! det var kjønt, at I ogsaa vil tage Jer af mig Stakkel.

Syvende Scene.

De Forrige. Colette.

Colette. Skal vi saa gaae ned i Byen, Pierre!

Sylvain og Madelon er her strax, jeg saae dem nede paa Veien.

Barbeau. Ja, saa lad os gaae dem imøde. — Mutter! see rigtig paa Fanchon, det er en vakker Pige. Og om hun end ikke kan blive vor Datter, skal hun dog være os i Datters Sted.

Colette. Fanchon, siger Du! Men saa forklar mig —

Barbeau. Ja, siden — siden Colette! det har vi ikke Tid til nu. Kom!

Fanchon. Tør jeg følge med? — I skammer Jer ikke ved den lille Fadette?

Barbeau. Skammer os? — Mutter! kom her. (Han byder hende sin Arm.) — Fanchon! kom Du her, — og lad os see, om Rogen tør see skjævt til Dig, naar Du har Pierre Barbeau under Armen.

Jean. Nei, Jøsses! det tør Ingen vove paa. (De ville Alle gaae, men møde Sylvain og Madelon.)

Ottende Scene.

De Forrige. Sylvain. Madelon.

Colette. God Dag, Sylvain! — God Dag, Madelon! — (Barbeau og de Andre tage hinanden taus i Haanden).

Fanchon. God Dag, Sylvain! kjenner Du mig?

Sylvain. Min Gud! er det mulig? — Det er Dig — det er Jer! —

Madelon. Men — det er jo Fanchons Stemme.

Barbeau. Ja, det er Fanchon.

Jeanet (aff.) Mig lægger Ingen Mærke til.

Fanchon. Madelon! vil Du række mig Haanden?

Madelon. Ja, ja Fanchon! — Jeg har gjort Dig Uret, stor Uret. Jeg har haanet og fornærmet

Dig, og det har bragt Ulykke over os Alle. — Mit Barn hviler nu paa Kirkegaarden ved Siden af Din Moder. Her er min Haand — kan Du tilgive mig?

Fanchon. Ja, af mit ganske Hjerte. — Vi begraver jo, hvad der er godt, og hvad vi elsker, hvorfor skulde vi da ikke begrave det Onde, og af alt Ondt er Had det værste — lad det da være begravet! (hun omfavner hende).

Jeanet. Ja, lad det det.

Barbeau. Lad os saa gaae, ellers kommer vi for silde. (De ville gaae, — Barbeau og Fanchon sidst. — Pause).

Niende Scene.

De Forrige. Antoine. Landry. (Antoine som Foureer, Landry som Officeer med Haand i Knappullet, komme Begge fra Veien; nogle Zouaver passere Scenen).

Antoine (taler ud i Coulissen). Der ligger den gamle Gaard, og her er de Allesammen. (Landry kommer ind, ser Fanchon, staaer et Dieblit med Haanden trykket mod Hjertet).

Landry. O Gud, giv mig Styrke. (gaaer hen mod Fanchon, og hvisker høiet over hende) Fanchon!

Fanchon (farer op). Hvad var det? — Denne Stemme! — Er det en Drøm?

Landry. De 2 Nar er omme, her er jeg.

Fanchon. Min Gud! det er ham! — (styrter hen mod ham, han omfavner hende). Landry!

Barbeau (vender sig om). Men, hvad er det? Jeg synes det er en Officeer, der holder Fanchon i sine Arme. — Min Gud! er det mulig? — det er — (vil gaae hen mod ham men bliver tvivlraadig staaende).

Landry. Landry Barbeau!

Barbeau. Min Søn!

Landry. En forskudt Søn har ingen Fader.

Colette (kommer med de Andre). Hvor? — Hvor er han?

Sylvain og Madelon. Min Broder! (Omfavnelser).

Jeanet. Nei, hvor Landry er blevet fin.

Barbeau. For dem Alle er hans Arme aabne, kun ikke for mig. Kold og trodsig staaer Sønnen over for sin Fader, som idag for 2 Aar siden.

Colette. Min Søn! — Hvor høit Du end er steget, og imod hvem Du end har Pligter, byder Gud Dig først og fremmest at ære Din Fader. — Vøi dit Sind, Landry! — Du seer hans Favns aaben, og styrter ikke i den — oh, det er ikke Tegn paa et godt Hjerte.

Fanchon. Ja, Moder! I har Ret. Og en slet Søn bliver en slet Egteskælle.

Landry. Fanchon! veed Du da ikke, at det kun er for Din Skyld jeg gjør mit Hjerte haardt, for Din Skyld jeg gjør Bold paa mig selv. — Han har svoret, at Du aldrig skulde blive min; lad ham tage sin Ed tilbage, og jeg er atter hans Søn.

Barbeau. Ja, for 2 Aar siden svor jeg en Ed, og den vil jeg holde, saalænge jeg lever.

Landry. Og jeg holder ogsaa, hvad jeg svor. Farvel! — Kom Fanchon! —

Barbeau (til Fanchon og Landry). Bliv! — Landry! Du vil tvinge Din Fader til at bryde sin Ed; men det gjør jeg ikke. Nei, jeg har lovet, ikke at give Jer min Velsignelse, før jeg selv anholdt om hendes Haand til Dig. — Kom Landry! — (Gaaer med ham hen mod Fanchon). Fanchon Renaud! Din Formynder anholder om Din Haand til Landry Barbeau. Hvis Du giver ham den, skjænker jeg Eder min Velsignelse. — Ja eller nei? —

Fanchon. Ja, ja Fader! — (hun omfavner Barbeau.)
Landry (trykker hans Haand). Tak min elskede Fa-
der, — tak! — (til Fanchon). Fanchon, — Fanchon,
min Kone!

Barbeau. Manon! — Forbandelsen er løst!

Etienne. See her, Husbond! kommer Byens Karle
og Piger for at hilse paa Landry, og Soldaterne med;
naa — sikken en Lystighed her skal blive!
(Soldater og Bønder ere komne ind, hilse og lykønske.)

(XVII.) **Slutningschor.**

(Mel.: Benner med Liv og Lyst.)

Nu synker Solen ned,
Aft'nen vinker
Venlig til Lystighed,
Fryd og Skjemt. —
Burgund har Vine nok,
Drikker, klinker!
Snart er Strabadjen og
Kampen glemt.

Barbeau (til Fanchon).

Ja som sagt: hans Kone skal Du være;
Men lad mig see Du sætter ham i Gr!

Colette (til Fanchon om Barbeau).

Du maa ha'e forberet ham, min Kjære!
Ja, det er klart, Du er en lille Her!

Landry.

Fanchon! fast Du mig med fortryller!
Hvor forvandlet, forædlet og skjon. —

Fanchon.

Blev jeg bedre, kun Dig jeg det skylder;
Dg Din Trofasthed blev jo min Løn.

Chor.

Snart synker Solen ned o. s. v.

